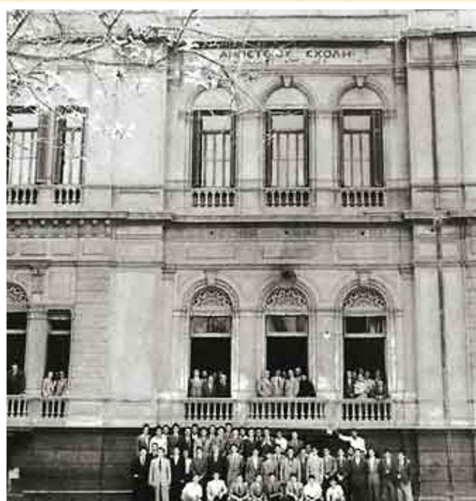

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
ΑΘΗΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 3/2019

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΕΥΧΟΣ 3/2019

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΡΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521

Υπεύθυνος Έκδοσης :	Δημήτρης Πιερής,	dpieris@gmail.com
Επιτροπή Σύνταξης :	Δημήτρης Πιερής,	κιν. 6932704820, dpieris@gmail.com
	Δημήτρης Κουντούρης,	κιν. 6937566410, dimpokou@yahoo.gr
	Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού,	κιν. 6946272271, vivianakarantinos@gmail.com
	Τάκης Σφακιανόπουλος,	κιν. 6932415018, takissfa@otenet.gr
Υπεύθυνος Παραγωγής :	Αντώνης Πατρινός,	κιν. 6936646796, anthony.patrinos@gmail.com

Περιεχόμενα

Αντί-Editorial, Δημήτρης Πιερής.....	3
Στοχασμός πάνω σε ένα κείμενο με φωνή, Γιώργος Θ. Δόκιος.....	4
GROPPI, Μαρία Χαραλαμπίδου	5
Αναμνήσεις από Αλεξάνδρεια και Αρχιτεκτονική, Δημήτρης Γ. Καπαϊτζής ..	6
Νέα από Συλλόγους Αιγυπτιακών	9
Πολιτιστικές Εκδηλώσεις : Αιγυπτιακοί Χοροί	10
Σαν τους Σωματοφύλακες, Χρήστος Χριστοφόρου	13
Αναμνήσεις, Δημήτρης Α. Καπαϊτζής	14
Η Κόριννα και το Αχιλλοπούλειο στο Συνέδριο Εκπαίδευσης, Μαρία Αδαμαντίδου	18
Ξεκόλλησέ με : Έφηβοι και Αυτονομία, Γιώργος Παπανικολάου.....	19
Αμπετειανοί που διακρίθηκαν στον τομέα τους	22
Γ'αυτούς που Έφυγαν	24
Για τους Αμπετειανούς Chef	28
Παραδοσιακοί Χοροί, Καίτη Μπααραμίλη.....	30
Ενδιαφέρουσες Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις.....	32
Τα νέα βιβλία του Νίκου Νικηταρίδη	33
Εδώ Παραμυθούπολη, Ευτυχία Χαλκιά	34
Πολιτιστική Εκδήλωση : Κλιματικές Αλλαγές, Μαρία Μιχαηλίδου	35
Προγραμματισμός Εκδηλώσεων Σ.Α.Σ.	36

Το Περιοδικό Σ.Α.Σ. φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν.
Η φωτογραφία της Αμπετείου Σχολής του εξωφύλλου στο Demerdash είναι του Γιώργου Ρωσσίδη.

Αντί-Editorial

Δύο Λόγια από τον Πρόεδρο

.....γράφει ο Δημήτρης Πιερής

Φίλες και φίλοι,

Αμπετειανές και Αμπετειανοί,

Μεγάλη θλίψη προξένησε σε όλα τα μέλη του Συλλόγου μας ο θάνατος του Μίλτου Ραδόπουλου-Μαρνέλου, φίλου και στελέχους του Διοικητικού μας Συμβουλίου. Η απώλειά του, ειδικά σε μένα προσωπικά στοίχισε περισσότερο, καθώς από το 2012 μέχρι την ημέρα που μας έφυγε, είχαμε συνδεθεί συνεργαζόμενοι με την συμμετοχή μας στα Διοικητικά Συμβούλια του Σ.Α.Σ. Η στενή αυτή συνεργασία μας έγινε αιτία να συνδεθεί φιλικά η οικογένειά μου με την οικογένεια του Μίλτου. Φίλε Μίλτο, θα ζεις στη μνήμη όλων μας που σε αγαπήσαμε και μας αγάπησες.

Από το παρόν τεύχος, και για τα επόμενα τεύχη του περιοδικού μας, προβάλλουμε σύντομα βιογραφικά Αμπετειανών που διακρίθηκαν στον τομέα τους. Στο παρόν τεύχος είναι οι Χρήστος Ζερεφός και Λεωνίδας Παπαδόπουλος.

Με μεγάλη χαρά πληροφορηθήκαμε ότι οι προετοιμασίες για την πραγματοποίηση της **ΑΜΠΕΤΕΙΑΔΑΣ** στις 20 Οκτωβρίου 2020 στο Κάιρο, προχωρούν κανονικά με την επίβλεψη του Προέδρου του Ιδρύματος Αμπέτ, Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Σινά κ.κ. Δαμιανού. Ευχόμαστε κάθε επιτυχία στην οργάνωση της Αμπετειάδας και οι εκδηλώσεις αυτές να δώσουν χαρά στους Αμπετειανούς που περιμένουν να ξανασμίξουν στο ιστορικό τους σχολείο.

Σε πρόσφατη συνεδρίαση του Δ.Σ. του Συλλόγου μας, αρχές Ιουνίου, πρώτο θέμα της ημερήσιας διάταξης ήταν ο απολογισμός και η αξιολόγηση πεπραγμένων του πρώτου εξαμήνου 2019. Ο προγραμματισμός των εκδηλώσεων του εξαμήνου αυτού είχε γνωστοποιηθεί σε όλα μας τα μέλη εντύπως ή και μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Διαπιστώσαμε όμως ότι κάποιες εκδρομές δεν έτυχαν της αναμενόμενης συμμετοχής των μελών μας, με αποτέλεσμα να ακυρωθούν. Άλλες πάλι σημαντικές εκδηλώσεις είχαν μικρό αριθμό συμμετοχών. Στο τεύχος αυτό υπάρχει ο προγραμματισμός εκδηλώσεων του τρίτου τετραμήνου του 2019. Μπορείτε να εκφράσετε τη γνώμη σας γι' αυτόν τον προγραμματισμό και να προτείνετε εκδηλώσεις που θα ικανοποιούσαν τα μέλη μας και θα είχαν μεγάλη συμμετοχή. Οι προβληματισμοί σας και οι προτάσεις σας θα δημοσιευθούν στο επόμενο μας τεύχος, στη σελίδα «*Τα Μέλη μας γράφουν*».

Με την έναρξη του καλοκαιριού το Διοικητικό Συμβούλιο κι εγώ ευχόμαστε να περάσετε τις διακοπές οικογενειακά, με υγεία και τα σχέδια για τις καλοκαιρινές διακοπές σας να πραγματοποιηθούν. Στη διάρκεια των διακοπών Ιουλίου – Αυγούστου, τα τηλέφωνα και e-mails όλου του Δ.Σ. θα είναι στην διάθεσή σας.

Στοχασμός πάνω σε ένα κείμενο με φωνή...

**.....γράφει ο Γιώργος Θ. Δόκιος
απόφοιτος 1962**

Για τους αποφοίτους της Αμπετείου Σχολής όλων των δεκαετιών του περασμένου αιώνα, αλλά και για όσους μαθήτευσαν κάποιο χρονικό διάστημα, η προσωπικότητα του Θεοδόση Κονά αποτελεί με τη σύγχρονη ορολογία της παγκοσμιοποίησης Ισον Διευθυντού και Δασκάλου. Για όσους πέρασαν από τα Τμήματα του Πρακτικού έχουν μεγαλύτερη εμπειρία των διδασκαλικών του προσόντων, ενώ για εκείνους του Κλασσικού και Εμπορικού κυριαρχεί στις αναμνήσεις τους κυρίως η εικόνα του αυστηρού Γυμνασιάρχη. Χαρακτηριστικές εικόνες έρχονται από τη θύμησή μας, όπως η ξαφνική αντίληψη της παρουσίας του στη στροφή του διαδρόμου καθώς ανεβαίναμε στοιχισμένοι στη τάξη μετά το διάλειμμα η οποία άναβε φωτάκι συναγερμού μέσα μας. Το πέρασμά του έξω από τις τάξεις την ώρα του μαθήματος και η φευγαλέα ερευνητική ματιά του για να διαπιστώσει ότι υπήρχε ευνομία συμπεριφοράς έκανε ακόμα και κάποιους απείθαρχους συμμαθητές μας να προσποιηθούν τη προσήλωσή τους στο μάθημα. Δυστυχώς η κρίση μας κατά τη σχολική ηλικία περιοριζόταν σ' αυτό που μας εντυπωσίαζε θαυμαστικά ή φοβικά. Έπρεπε να ενηλικιωθούμε, να παλέψουμε στη ζωή, ν' αποκτήσουμε ώριμη πείρα για να εκτιμήσουμε την αληθινή διάσταση της προσωπικότητας του Θεοδόση Κονά και την ανεκτίμητη προσφορά του, όχι μόνο στην εκπαιδευτική μας κατάρτιση, αλλά και στη διάπλαση της προσωπικότητάς μας.

Διαβάζοντας το πόνημα των Τάκη Σφακιανόπουλου και Δημήτρη Καπαϊτζή με το γραφικό τίτλο «Το ασύμμετρο μουστάκι του Κονά» ταξίδεψα πίσω στην εφηβική μου ηλικία και αναπόλησα με όψιμη κριτική διάθεση όσα λίγα επιγραμματικά αναφέρονται πιο πάνω. Πρόθεση του σημειώματος αυτού δεν είναι να εστιασθεί στον σεβαστό μας Δάσκαλο, αλλά στον τρόπο γραφής με τον οποίο εκφράστηκαν οι δύο συγγραφείς. Αυτός ο τρόπος αντικαθρεπτίζει το ήθος με το οποίο μας γαλούχησαν το πνεύμα της παιδείας της Αμπετείου Σχολής και την κουλτούρα των Αιγυπτιακών γονέων μας. Το περιγραφικό μέρος του κειμένου, απαραίτητο για τη δομή της αφήγησης, δίνεται ολοζώντανα. Παρατίθενται λεπτομέρειες και στοιχεία που είτε ανασύρουν στη μνήμη μας συγκινητικές φάσεις της σχολικής μας διατριβής ή μας κάνουν κοινωνούς εμπειριών παλαιότερων μαθητών που προηγήθηκαν από εμάς, εμπλουτίζοντας έτσι το δικό μας κάδρο γνώσεων και αναμνήσεων. Οι φωτογραφίες που συνοδεύουν το κείμενο υπογραμμίζουν ζωντανά τη μεγαλειώδη διαδρομή αυτής της Σχολής και του Ηγέτη της μέσα από χρόνια άλλοτε δύσκολα άλλοτε μαχητικά αλλά πάντα δημιουργικά. Η περιγραφική προσέγγιση της εποχής και των γεγονότων έγινε εύστοχα και με σπουδή. Προσωπικά χάρηκα πολύ το μέρος του κειμένου που αποδίδει την εκτίμηση στη προσωπικότητα του Θεοδόση Κονά. Η προσπάθεια να ζωγραφισθεί το πορτρέτο του με τις κατάλληλες λέξεις εκφράζεται με πολύ διακριτικό τρόπο και με έκδηλο το σεβασμό όπως αρμόζει. Εκφράζει περισσότερο το ήθος που χαρακτηρίζει την κουλτούρα που μας ενέπνευσαν οι φορείς της Εκπαίδευσης και της Κοινωνίας του κοσμοπολίτικου περιβάλλοντος που ζήσαμε και μεγαλώσαμε. Το κείμενο αυτό δεν είναι μόνο γράμματα που πληκτρολογήθηκαν στον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Το κείμενο αυτό έχει φωνή που μας μιλάει και μας σαγηνεύει.

Είναι άξια συγχαρητηρίων η προσπάθεια των Τάκη και Δημήτρη. Είναι συγκινητική που σχεδόν μετά από μισό αιώνα οι τότε μαθητές γυρνούν πίσω στα θρανία και αποτίουν φόρο τιμής σ' αυτούς που μας δίδαξαν και μας έδειξαν τα μονοπάτια ν' ακολουθήσουμε. Είναι αξιέπαινη, γιατί ακόμα και στη χιουμοριστική διάθεση του κειμένου αναγνωρίζει με σεβασμό τη συμβολή των Δασκάλων στα χρόνια οικοδόμησης των γνώσεών μας και της προσωπικότητάς μας.

Ο Γιώργος Θ. Δόκιος έχει ολοκληρώσει την επαγγελματική του σταδιοδρομία και προσφέρει εθελοντικά τις υπηρεσίες του με την ιδιότητα του Γενικού Διευθυντού στον Σύνδεσμο Εταιρειών Φαρμάκων Ευρείας Χρήσεως. Είναι παντρεμένος με τη Καίτη και έχουν δύο παιδιά, τον Θωμά και την Αριάδνη που τους έχουν χαρίσει από ένα εγγονάκι.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

GROPPI

*.....γράφει η Μαρία Χαραλαμπίδου,
απόφοιτος Αχιλλοπουλείου 1964*

Στο τεύχος μας αυτό θα καταγράψω μερικές σκέψεις και εικόνες από το γνωστό σε όλους μας καφέ GROPPPI, το οποίο ευρίσκεται στην πλατεία SOLIMAN PASHA, όπως την γνωρίζαμε, και η οποία ονομάζεται τώρα TALAAT HARB.

Το ανωτέρω καφέ ιδρύθηκε από τον Giacomo Groppi το 1891 και ήταν το πλέον γνωστό καφέ της Μέσης Ανατολής, τόπος συνάντησης πολιτικών, επιχειρηματιών οι οποίοι απελάμβαναν τα νόστιμα εδέσματά του. Τι να θυμηθούμε από τα ωραία φρεσκοψημμένα croissants, τα παγωτά, τα γλυκά του και τους χουρμάδες με σοκολάτα που απολάμβαναν οι θαμώνες του.

Πολλοί επίσημοι επισκέπτες φεύγοντας από την Αίγυπτο εκτός από τα σουβενίρ που αγόραζαν δεν ξεχνούσαν να αγοράσουν από το GROPPPI μερικά από τα γνωστά του γλυκά. Τροφοδοτούσε με τα εδέσματά του εκδηλώσεις Βασιλέων και προέδρων κρατών. Ενδεικτικά αναφέρω ότι κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ο Βασιλέας της Αιγύπτου Φαρούκ απέστειλε στις πριγκίπισσες της Αγγλίας, Ελισάβετ και Μαργαρίτα, κιβώτιο που περιείχε 100 κιλά σοκολάτες GROPPPI.

Το 1952, με το ξέσπασμα των Αιγυπτίων κατά των ξένων υπηκόων, το κτήριο του GROPPPI, η Όπερα του Καΐρου και το ξενοδοχείο SHEPHERDS ήταν μερικά από τα 300 καταστήματα που κάηκαν το Μαύρο Σάββατο, όπως ονομάστηκε η ημέρα καταστροφής τους. Η οικογένεια GROPPPI σκέφθηκε προς στιγμή να σταματήσει τις δραστηριότητές της στην Νειλοχώρα αλλά τελικά αποφάσισε να τις συνεχίσει για να μην χάσουν την εργασία τους οι 1800 υπάλληλοί της.

Το 1971 κατά τις εκδηλώσεις των εγκαινίων λειτουργίας του φράγματος του Ασσουάν όλα τα εδέσματα τα οποία προσεφέρθησαν στους υψηλούς επισκέπτες είχαν παραγγελθεί από το GROPPPI.

Καφέ GROPPPI υπήρχε και στην Ηλιούπολη στο Κάιρο δίπλα στην Πλατεία της Όπερας, καθώς και στην Αλεξάνδρεια.

Όλοι όσοι περάσαμε στιγμές απολαμβάνοντας τα εδέσματα του GROPPPI με τις οικογένειές μας, με μαθητικές και φιλικές παρέες αισθανόμαστε τυχεροί που γνωρίσαμε αυτό το στέκι του Καΐρου στο οποίο γράφτηκε ιστορία.

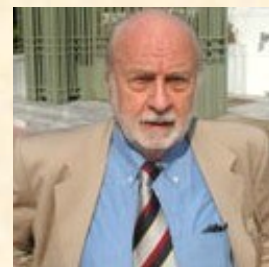
Πιστεύω ο καθένας που έζησε ή πέρασε από το Κάιρο έχει να διηγηθεί τις δικές του εμπειρίες που απέκτησε στο ιστορικό αυτό καφέ.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

Αναμνήσεις από Αλεξάνδρεια και Αρχιτεκτονική

.....γράφει ο Δημήτρης Γ. Καπαϊτζής

Λαμπρή η πρόσφατη διάλεξη και παρουσίαση βιβλίου του Νικολάου Σφήκα «ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Από Καβάφη στον Μέγα Αλέξανδρο, Ιστορία και Αρχιτεκτονική» στον Σύλλογο Αιγυπτιωτών.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση διάβασα ένα λεπτομερές κείμενο και με πολλές εξαιρετες φωτογραφίες κατοικιών των Ελλήνων. Είχε γράψει ο Καβάφης:

Καινούργιους τόπους δεν θα βρεις, δεν θα βρεις άλλες θάλασσες. Η πόλις θα σε ακολουθεί...

Η αναφορά στη σελίδα 124 της επτάωροφης πολυκατοικίας Rue Fouadl και Σαφέγια Ζαγλούλ μου έφερε ιδιαίτερες αναμνήσεις. Ήταν ένα από τα πολλά έργα του παππού μου Αρχιτέκτονα Νικόλαο Γ. Νικολάου.

Επτάώροφη πολυκατοικία Rue Missala/Safia Zaghloul

Σύμφωνα με ένα δημοσίευμα της εποχής, ο πρώτος που έκανε χρήση του μπετόν αρμέ στην Αλεξάνδρεια ήταν ο Νικόλαος Νικολάου. Η επτάώροφη πολυκατοικία που έχτισε το 1935 στη γωνία Σαφέγια Ζαγλούλ με Rue Fouadl ήταν εκείνη την εποχή η ψηλότερη της πόλης.

Νικόλαος Γ. Νικολάου, Αρχιτέκτων – Μηχανικός.

Γεννήθηκε στην Τήνο το 1870. Απεφοίτησε από το Εθνικό Μετσόβειο

Πολυτεχνείο Αθηνών και το 1893 εγκατεστάθη οριστικά στην Αλεξάνδρεια. Το 1894 ίδρυσε την εργοληπτική εταιρεία «Νικολάου και Καλλιάδης», η οποία εξετέλεσε διάφορα δημόσια έργα (τις Δεξαμενές Πετρελαίου μέσα στο χώρο του Τελωνείου της Αλεξάνδρειας, την Αμερικάνικη Εκκλησία, κ.α.) και ιδιωτικές οικοδομές. Το 1901 ίδρυσε την εταιρεία εργοληψιών «Ν. Γ. Νικολάου και Σια» και έκτισε πολλά δημόσια κτίρια (Αιγυπτιακά Σχολικά Συγκροτήματα Ισμαήλ Α' και Σαΐτ Α', Μαιευτήριο, Νοσοκομείο, Συσσίτιο και Παρθεναγωγείο της Orwael Woska, τα εργοστάσια μπίρας στο

Βίλα Ν. Γ. Νικολάου στο Σαν Στέφανο

Camp de Cesar, σιγαρέτων Παπαθεολόγου στην Hadra και άλλα) και πάνω από 250 ιδιωτικές επαύλεις και «Οκέλλες» στις αραιά κατοικημένες τότε εκτάσεις μεταξύ Ιβραημίας και Σαν Στέφανο. (Νικηταΐδη στις οδούς τότε Nikitaidis και Tinos μεταξύ σταθμών Zizinia και Giapclis, Αθηνάς Καπαϊτζή στο σταθμό Saba Pacha και άλλες).

Οι σταθμοί είναι του τραμ που τρέχει κατά μήκος της μακρόστενης παραλιακής Αλεξάνδρειας από το κέντρο προς Ράμλι ανατολικά με τέλος τον σταθμό Victoria College.

Εκτός από την αρχιτεκτονική και εργοληπτική δράση του κατόρθωσε να επιβάλει στην αιγυπτιακή αγορά τα ελληνικά μάρμαρα και τη θηραϊκή γη.

Παράλληλα, ανέπτυξε και μια πολύ πλούσια δράση στον κοινωνικό τομέα. Επί σειρά ετών εξυπηρέτησε την Ελληνική Κοινότητα Αλεξανδρείας σαν Δημοτικός Σύμβουλος.

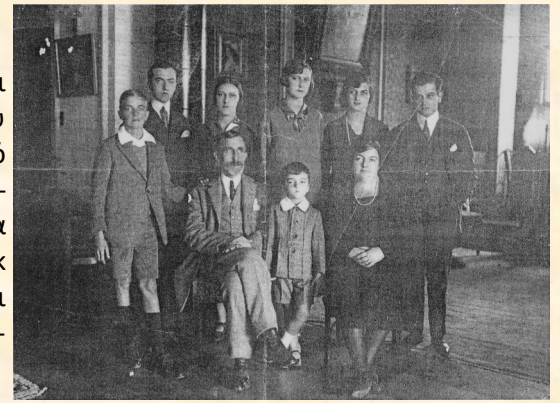
Έχαιρε μεγάλης εκτίμησης για τις γνώσεις του και την ευθύτητα του χαρακτήρος του που κι αυτός ο βασιλιάς Φουάτ τον καλούσε στο παλάτι του συχνά για ιδιωτική ενημέρωση. Πρότυπο οικογενειάρχη, αρχοντάνθρωπος ο Ν.

Νικόλαος Γ. Νικολάου

Γ. Νικολάου πέθανε το 1941.

Ο ιδιοκτήτης της επταώροφης πολυκατοικίας ήταν Αιγύπτιος και νομίζω ότι υπήρξε συνεργασία κατά την κατασκευή μεταξύ του παππού μου Ν.Γ. Νικολάου και παππού του Αρχιτέκτονα Mohamed Awad. Από τους πρώτους ένοικους εις τον έβδομον όροφο, ήμασταν εμείς – Γεώργιος, Θάλεια και Μίκης Καπαϊτζής – σε διαμέρισμα 4 δωματίων βόρεια και η οικογένεια της αδελφής της μητέρας μου – Γεώργιος, Μαρίκα, Άλεκ Κιτρορόφσε διαμέρισμα 5 δωματίων νοτίως. Οι φωτογραφίες μου είναι περί το 1936 του παππού μου στην είσοδο και της μητέρας μου στο διαμέρισμα, της θείας μου Μαρίκας – ήμουν 5 ετών!

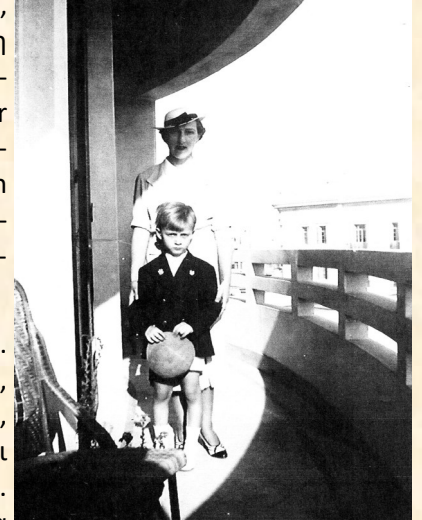
1925_ - Οικογένεια Νικ. Γ. Νικολάου

Ακριβώς απέναντι ήτο το Λύκειον Γκίκα, το οποίον εστεγάζετο εις το πρώην Palais Zogheb, ένα μεγαλοπρεπές διώροφο κτίριο με λαμπρούς κοινούς χώρους και κλιμακοστάσια, μεγάλες αίθουσες και τεράστια αυλή. Μαθητές τα Ελληνόπουλα – κορίτσια και αγόρια των οικογενειών της περιοχής: Συναδινού, Μηταράκη, Χωριατόπουλου, Σαλβάγου, Ζερβουδάκη, Ζώτου, Σακελαρίου, κλπ. Μαθήτευση ήταν οι έξι τάξεις του Δημοτικού. Ακολουθούσε Γυμνάσιο στην Μεγάλη Σαλβάγειο Σχολή στο Soter (Πτολεμαίος Σωτήρ) ή σε ξένα, ιδίως γαλλικά και αγγλικά σχολεία (Lycée Français, Saint Marc, British Boys School, Victoria College). Η δική μου μαθήτευση ήταν από το 1935 μέχρι το 1939 στις Πρώτη, Δευτέρα και Τρίτη Δημοτικού.

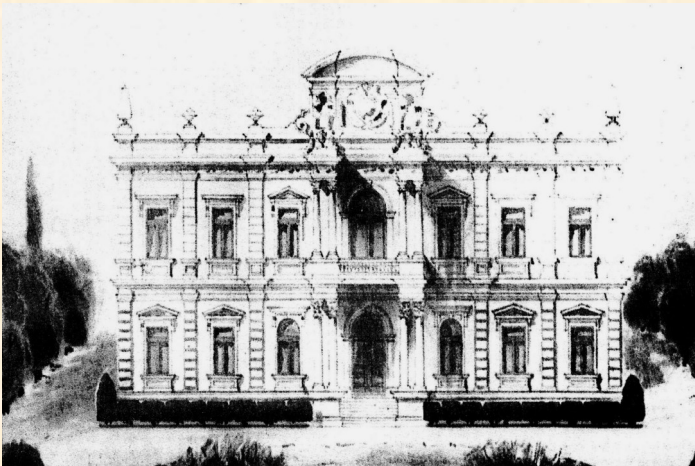

Νικ. Γ. Νικολάου, Μίκης Καπαϊτζής
Rue Missala/Safia Zagloul

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το σχολείο έκλεισε. Το κτίριο κατόπιν στέγασε διάφορους οργανισμούς, όπως τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό για ένα διάστημα, και μετά εγκαταλείφθηκε. Έχει πολλές φθορές και συγκρατείται μερικώς από εξωτερικά στηρίγματα. Θεωρήθηκε διατηρητέο και είναι υπό την προστασία της Βιβλιοθήκης Αλεξανδρείας.

Θάλεια Καπαϊτζή, Μίκης Καπαϊτζής
Rue Missala/Safia Zagloul

Palais Zogheb / Λύκειον Γκίκα

Περί το 1939 ο πατέρας μου, μετετέθη στο Κάιρο. Η πρώτη μας κατοικία ήταν στο συγκρότημα Immobilia στο Κέντρο στον δέκατο όροφο! Σχολεία η Ξενάκειος και κατόπιν η Αμπέτειος απ' όπου απεφοίτησα το 1949 από το Γυμνάσιο και κατόπιν το English School. Απεφοίτησα το 1950 και πήγα στην Αγγλία εις το Imperial College Λονδίνου, απ' όπου έλαβα Δίπλωμα Μηχανολόγου το 1955. Ακολούθησε το Newcastle, ναυπηγεία και θαλάσσια υπηρεσία και το 1957 εργασία ναυπηγού / αρχιμηχανικού – naval architect / superintendent engineer – στην Rethymnis & Kulkundis, στην συνέχεια στην CM Lemos, στην M Marcou και τελικά στην D.G. Capaitzis Ltd, Marine Consultants, μέχρι το 2010 περίπου, με περί τις 170 νέες κατασκευές πλοίων, πολλές μετασκευές, επισκευές με τα τεχνικά τους και άλλες διασυνδέσεις νομικές, οικονομικές, ασφαλιστικές κλπ και με ανάλογα πολλά ταξίδια διεθνώς.

Μερικά επαγγελματικά αλλά και ιδιωτικά ταξίδια με φέραν πίσω στην Αίγυπτο, Αλεξάνδρεια, Κάιρο, Port-Said, Σουέζ, αλλά και Λούξορ και Aswan. Όλα τα ταξίδια με μεγάλο ενδιαφέρον αλλά και με πολλαπλές αναμνήσεις και

πολλή νοσταλγία. Οι Αιγυπτιώτες της Διασποράς κρατάν τον τόπο αυτό μέσα στην καρδιά τους.

Και δεν είναι οι μόνοι. Ξένοι σαν τον Forster, Durrell, Haag και τόσοι άλλοι και γράψαν πολλά για την Αίγυπτο και την ζήσαν με αγάπη και χαρές.

Ποικίλες οι αναμνήσεις. Προσθέτω εδώ μερικές άλλες που ασφαλώς θα θυμίσουν και συγκινήσουν πολλούς εκείνων των καλών εποχών. Η Διώρυγα του Σουέζ είχε απαρχής μεγάλες Ελληνικές διασυνδέσεις. Με την κατασκευή της περί το 1860 ηργάσθησαν πολλοί Δωδεκανήσιοι, ιδίως Κασιώτες, οι οποίοι στην συνέχεια παρέμειναν για την λειτουργία της ως πιλότοι, πράκτορες, χειριστές φάρων και ρυμουλκών, υπάλληλοι, λογιστές κλπ.

Ανάθεμά σε DeLesseps, θα 'θελα να σε δικάσω / που εσπίτωσες την έρημο, κι ερήμωσες

Η Διώρυγα βεβαίως γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη. Το 1900 το μέγιστο πλοίο ήταν περί τους 10.000 τόνους dwt, κίνηση περί τα 10 πλοία / ημέρα και χρόνος διαδρομής περί τις 24 ώρες. Το 2015 αυτά είναι 300.000, 50 και 10 !

Ο Ελληνικός Ναυτικός Όμιλος Αλεξανδρείας στον Δυτικό λιμένα, υπήρξε το Ναυαρχείον ου Ελληνικού Στόλου που κατέφυγε στην Αίγυπτο τον Απρίλιο 1941 και υπήρξε τότε ο μόνος σύμμαχος του Royal Navy στην Μεσόγειο. Μέχρι τον Οκτώβριο 1944 είχε μεγάλη και ηρωική δράση με τους Συμμάχους. Έζησε την παράδοση της Regina Marina το 1943 και τον ηρωικό Αδρία, που με την άφιξή του από τις μάχες της Λέρου ξεσήκωσε την Αλεξάνδρεια.

Ο Όμιλος μεταπολεμικά έγινε η Σχολή Δοκίμων της Αιγύπτου. Ο Ελληνικός μεταφέρθηκε στον Ανατολικό λιμένα και είναι πάντα εκεί με τις παλαιές λέμβους και τα πολλά κύπελλα και ενθύμια. Τα μέλη βεβαίως σήμερα είναι ελάχιστα. Πότε πότε θα βγει κάποιος με σκάφος στα ανοιχτά και θα συναντήσει κάποια γοργόνα: «Ζει ο Μεγαλέξανδρος ;» «Ζει και βασιλεύει» !

Προς Δυσμάς είναι το Agami, κάποτε ερημική περιοχή με λαμπρές παραλίες. Σήμερα μέρος της πυκνοκατοικημένης Αλεξάνδρειας. Πιο πέρα στα 100 χιλιόμετρα το Alamein με τους τάφους των πολλών πεσόντων, συμπεριλαμβανομένης και της Ελληνικής Ταξιαρχίας. Προς Ανατολάς το Παλάτι Montazah της Δυναστείας Mohamed Aly και πιο πέρα το ιστορικό Aboukir του Ναπολέοντος και Νέλσωνα.

Στο κέντρο το Πατριαρχείον πίσω από την μεγαλοπρεπή Εκκλησία του Ευαγγελισμού και την εξαιρετη Βιβλιοθήκη του. Και βεβαίως τα Νεκροταφεία στο Chatby με τα λαμπρά μνημεία πολλών γενεών Ελλήνων Αλεξανδρινών. Οι Κήποι και το Palais Antoniadis το οποίον έγινε παράρτημα της Νέας Βιβλιοθήκης Αλεξανδρείας, μια άλλη κληρονομιά των Ελληνιστικών χρόνων και ένα σύμβολο των πολιτισμών Αιγύπτου και Ελλάδος.

1925 Εργοστάσιο σιγαρέτων Παπαθεολόγου

Γνωρίζετε κάποιον Αμπετειανό ή Αιγυπτιώτη με ηλεκτρονική διεύθυνση που θα ήθελε να διαβάσει «ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.» ; Στείλτε μας την ηλεκτρονική του διεύθυνση και θα τον περιλάβουμε στην λίστα διανομής !

Νέα από Συλλόγους Αιγυπτιωτών

Σε πανηγυρικό κλίμα και με την τιμητική παρουσία του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής κ. Θεοδώρου του Β΄, ξεκίνησε την Πέμπτη 6 Ιουνίου η Ναυτική Εβδομάδα 2019 στον Βόλο, η οποία ήταν αφιερωμένη στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

Σε μια όμορφη τελετή στον Άγιο Κωνσταντίνο στην παραλία του Βόλου ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κος Ιγνάτιος βράβευσε μαζί με τον πατέρα Δημήτριο Κοτρώτσο (που είχε διαπρέψει ως αθλητής, με πολλές διακρίσεις στο άθλημα της κωπηλασίας) τον Ολυμπιονίκη Βασίλη Πολύμερο και τον Πρόεδρο του Ελληνικού Ναυτικού Ομίλου των Αιγυπτιωτών (ΕΝΟΑ) κ. Ρότζερ Γκάττ για την ανεκτίμητη προσφορά τους στον αθλητισμό και τη νεολαία.

Ιδιαίτερη συνάντηση με τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής κ. Θεόδωρο, είχε ο Πρόεδρος του ΕΝΟΑ κ. Ρότζερ Γκάττ και ο Ολυμπιονίκης Β. Πολύμερος όπως και με τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιο όπου έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το μεγάλο πρόβλημα του εκδιωγμού του ομίλου από τις εγκαταστάσεις του στον Άγιο Κοσμά (11 Οκτωβρίου 2018) και συντάχθηκαν με τις απόψεις και τις διεκδικήσεις τόσο των Αθλητών όσο και της διοίκησης του Ναυτικού Ομίλου των Αιγυπτιωτών που κρατούν όλα τα ναυταθλητικά του τμήματα ενεργά και στο ψηλότερο βάθρο παρόλες τις δυσκολίες και τις αντίξοες συνθήκες.

Ελπίδα του προέδρου του ΕΝΟΑ κ. Ρότζερ Γκάττ είναι η ευχή και η ευλογία των δύο να συνετίσουν τους αρμοδίους και να μη χαθεί αναίτια αυτός ο ιστορικός σύλλογος του Αιγυπτιώτη Ελληνισμού, που αποτελεί πλέον και ένα από τα σημαντικότερα κεφάλαια στην ιστορία του Ελληνισμού στη Χώρα του Νείλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΠΟ ΓΓΑ ΙΙ29

ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

16777 ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Τηλ: 2109818525, 2109858708

Fax: 2109858708

Email: info@enoa.gr , Web: www.enoa.gr

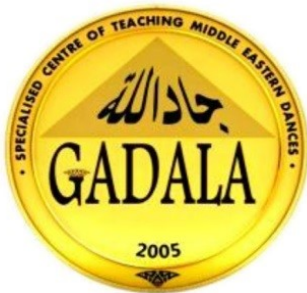
Πολιτιστικές Εκδηλώσεις του Συλλόγου

Παραδοσιακοί FOLKLORE Αιγυπτιακοί Χοροί

Σύμφωνα με τον ετήσιο προγραμματισμό μας, σε συνεργασία με τον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων, πραγματοποιήθηκε στις 2 Ιουνίου 2019 η εκδήλωση παρουσίασης Παραδοσιακών Αιγυπτιακών Χορών, στην πάντα φιλόξενη κεντρική αίθουσα του Συνδέσμου μας παρουσία του Προέδρου κ. Κώστα Μιχαηλίδη μετά της συζύγου του, της Προέδρου των πολιτιστικών κ. Ηλιάνας Θεμιστοκλέους και αρκετών μελών Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου, καθώς επίσης σύσσωμου του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου μας, πλήθους μελών μας και φίλων οι οποίοι ενθουσιάστηκαν και χάρηκαν με την παράσταση.

Στο τέλος της παράστασης προσφέρθηκαν αναμνηστικά στην Πρόεδρο και χορογράφο κ. Φωτεινή Γκαντάλα από τον Πρόεδρο κ. Κ. Μιχαηλίδη εκ μέρους του Σ.Α.Ε. και από τον Πρόεδρο κ. Δ. Πιερή εκ μέρους του Σ.Α.Σ.

Το πρότυπο **Εξειδικευμένο Κέντρο Διδασκαλίας Ανατολίτικου Χορού GADALA** ιδρύθηκε το Ιανουάριο του 2005 εις μνήμην του αιγύπτιου HUSSEIN M. GADALA, πατέρα της ιδρύτριας FOTINI H. GADALA, με σκοπό την προώθηση του ανατολίτικου χορού και της πλούσιας Αιγυπτιακής κουλτούρας.

www.gadala.gr

FOLKLORE EGYPTIAN TROUPE GADALA

ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ ΧΟΡΩΝ GADALA

Η χορευτική ομάδα του Εξειδικευμένου Κέντρου Διδασκαλίας Ανατολίτικου Χορού GADALA **είναι το πρώτο χορευτικό συγκρότημα παραδοσιακών αιγυπτιακών χορών στην Ελλάδα** με τόσο εξαιρετικές πολιτιστικές, κοινωνικές και φιλανθρωπικές δραστηριότητες.

Δημιουργήθηκε τον Οκτώβριο, του 2005 και λειτουργεί ως άτυπη - μη κερδοσκοπική - ένωση απαριθμώντας σήμερα περισσότερα από 80 μέλη ενεργών εθελοντών που αποτελούνται από Έλληνες και Αιγύπτιους χορευτές, σπουδαστές του Εκπαιδευτικού Κέντρου GADALA.

Ως ενεργό μέλος σε πολιτιστικούς συλλόγους και κοινωνικούς φορείς συμμετέχει σε εκδηλώσεις κοινωνικού, φιλανθρωπικού και πολιτιστικού χαρακτήρα υπό την αιγίδα της **UNESCO** και σε πολυπολιτισμικές εκδηλώσεις προβάλλοντας την αιγυπτιακή κουλτούρα!

Στα **15 χρόνια** της επιτυχημένης πορείας της, η **Ομάδα Παραδοσιακών Αιγυπτιακών Χορών GADALA**, σας παρουσιάζει το έργο της, σε αριθμούς:

- **95** και πλέον διακρίσεις, **24** Διεθνείς και **71** στην Ελλάδα!
- **650** και πλέον εθελοντές χορευτές που έχουν συμμετάσχει και έχουν κάνει την πρακτική τους δωρεάν!
- **110** και πλέον εθελοντές χορευτές που προέρχονται από ευάλωτες ή ειδικές ομάδες ανθρώπων (γυναίκες με καρκίνο, άτομα με ειδικές ανάγκες, άτομα με διατροφικές διαταραχές, άτομα της 3^{ης} ηλικίας, άνεργους, κ.α.)
- **120** και πλέον ανιδιοτελείς παραστάσεις για φιλανθρωπικούς και πολιτιστικούς σκοπούς!
- **15** και πλέον συμμετοχές υπό τη σημαία της Αιγύπτου, εκπροσωπώντας την Πρεσβεία της Αιγύπτου στην Ελλάδα!
- **40** και πλέον συνεργασίες με Δήμους!
- **10** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την UNESCO
- **8** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την Αιγυπτιακή Κοινότητα στην Ελλάδα
- **8** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την Ένωση της Αραβικής Κοινότητας στην Αθήνα
- **6** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την Πρεσβεία της Αιγύπτου στην Ελλάδα
- **6** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την Αφρικανική Κοινότητα στην Ελλάδα
- **5** και πλέον χρόνια συνεργασίας με τον Σύνδεσμο Αιγυπτιακών Ελλήνων
- **5** και πλέον χρόνια συνεργασίας με την Ελληνική Αντικαρκινική Εταιρεία

Την καλλιτεχνική διεύθυνση της ομάδας έχει αναλάβει η ελληνοαιγύπια χορογράφος – χοροδιδάσκαλος **GADALA M. FOTINI**, Διευθύντρια Χορού του Ομίλου του Πολυεθνικού Τομέα Χορών για την UNESCO Πειραιώς & Νήσων, διεθνή εξετάστρια και Πιστοποιημένη Εκπαιδεύτρια Ενηλίκων από τον Ε.Ο.Π.Π.Ε.Π. του Υπουργείου Παιδείας.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

Σαν Τους Σωματοφύλακες

.....γράφει ο Χρήστος Χριστοφόρου,
απόφοιτος 1950

Είμαστε μια μικρή τάξη η 5^η Εμπορικού, μόλις 18 αγόρια το 1948-49.

Ο καθηγητής μας ξαφνιάζει με ένα διαγώνισμα. Όλοι σκυμμένοι στα γραπτά μας και σε αυτήν την απόλυτη ησυχία ακούγεται ένα **μπούρρρ** από τουλάχιστον μία χούφτα **μελίμια** που εκσφενδονίστηκαν προς την έδρα του καθηγητή. Τιναχτήκαμε όλοι επάνω σκασμένοι στα γέλια, από τα **μελίμια** να κατρακυλούν προς την έδρα.

Και τώρα τα σοβαρά. Ποιος από όλους μας είχε την βλακώδη ιδέα να κάνει αυτό το άτοπο αστείο προσβάλλοντας βαθιά τον καθηγητή! Αρχίζουν λοιπόν οι ανακρίσεις. Εμείς υποψιαστήκαμε ποιος το έκανε, αλλά κάναμε όλοι τις μαϊμούδες! Δεν είδα, δεν άκουσα, δεν είπα!! Είδε και απόειδε ο καθηγητής ότι δεν βγάζει άκρη, κατέβηκε στον Κονά να κάνει τα παράπονά του.

Ο Κονάς μου στέλνει μήνυμα να κατέβω στη διεύθυνση και μου λέει: «Είσαι υπεύθυνος ως πρόεδρος της τάξης να μου πεις ποιος είναι ο ένοχος». Είχαμε τότε μαθητικές κοινότητες.

«κ. Κονά, ήμασταν όλοι σκυμμένοι στα γραπτά μας, εάν ο καθηγητής δεν ξέρει από πού του ήρθαν, εγώ να του κάνω τον αστυνόμο;»

Έξαλλος ο Κονάς μου λέει: «Αποβάλλεται όλη η τάξη ΤΩΡΑ, μέχρι να μου πείτε ποιος είναι ο ένοχος. Το βράδυ να έλθουν οι γονείς σας να ακούσουν τα χάλια σας». Είχε την ελπίδα ότι κάποιος γονιός θα μάθαινε από τον γιο του το όνομα του δράστη! Εμείς, σε μια μικρή σύσκεψη που κάναμε, σκεφτήκαμε ότι εάν μαρτυρήσουμε ο υπαίτιος θα εκδιωχθεί δια παντός από τη σχολή, κι έτσι αποφασίστηκε να μη μιλήσει κανείς μας. Όπως οι σωματοφύλακες, ένας για όλους και όλοι για έναν!!!

Τους συμβούλεψα την άλλη μέρα να έρθουμε έξω από την πόρτα του σχολείου προς ένδειξη διαμαρτυρίας και η διαμαρτυρία μας να είναι εκτεθειμένη στα βλέμματα των περαστικών. Έτσι κι έγινε. Την άλλη μέρα ημερομηνία αξέχαστη, Παρασκευή και 13, στην οδό Φουάντ που στεγαζόταν τότε το σχολείο.

Ο Κονάς έμαθε από τον θυρωρό ότι όλη η τάξη είχε στηθεί απέξω

Κατά τις ένδεκα από την μεριά του *Μπουλάκου*, ακούστηκαν φωνές διαδήλωσης. Παλαιστίνιοι διαδηλωτές κατέβαιναν προς την οδό Φουάντ και διαδήλωναν κατά των Άγγλων κατακτητών.

Τραβάω το σχοινί της μικρής καμπάνας που κρεμόταν στην καγκελόπορτα του σχολείου και παρουσιάζεται το πρόσωπο του θυρωρού στο άνοιγμα της:

«**Άμντου**», του λέω! « *Φι μουζάχρα, γκάγι ακάλεμ ελ μουντίρ*».

Πράγματι επιστρέφει τρέχοντας και μας ανοίγει την καγκελόπορτα. «*Χόσσου, χόσσου μπισόρα*».

Ανεβήκαμε στην τάξη και ήρθαν οι καθηγητές μας. Συνεχίστηκαν τα μαθήματα σαν να μη συνέβη τίποτα, αλλά στο τέλος του μήνα, στον έλεγχο, είχαμε όλοι διαγωγή μηδέν!!!

Ευτυχώς στο απολυτήριο είχαμε όλοι διαγωγή *κοσμιωτάτη*.

Αυτό το γεγονός το γράφω για να το θυμίσω στους συμμαθητές μου και στη μνήμη όσων από αυτούς δεν είναι πια ανάμεσά μας.:

+Ανδρονίδης Βασιλείος (ο ηθοποιός), Απόδικος Μιχάλης, +Γρηγοριάδης Γεώργιος, +Κωνσταντινίδης Γεώργιος, Φάλαλης Φώτιος, +Φάλαλης Χρήστος, +Δελαπόρτας Γεράσιμος, Δελαπόρτας Δημήτριος, Σόλων Ανδρέας, Ιωαννίδης Πέτρος, +Χαριλάου Σάββας, +Πρίμης Θεολόγος, Χάχλος Γρηγόρης, Ζερβίδης Χρήστος, Χριστοφόρου Χρήστος, Ορφανός Σωκράτης, Μωρές Νικόλαος, Πάσσαρης Κωνσταντίνος.

Ο Χρήστος Χριστοφόρου γεννήθηκε στο Κάιρο την 15/10/1932 και αποφοίτησε από το Εμπορικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1950. Εγκατέλειψε την Αίγυπτο το 1960 με την σύζυγο και τα δύο του παιδιά και γύρισε την Ευρώπη σαν μουσικός (στο Κάιρο ήταν γνωστός σαν «Τάκης ο τραγουδιστής»). Το 1966 μετανάστευσε στον Καναδά όπου εργάστηκε επί 35 χρόνια στην ίδια εταιρία και συνταξιοδοτήθηκε το 2001. Ζει στο Μόντρεαλ και έχει 4 εγγόνια και 2 δισέγγονα.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

Αναμνήσεις

*.....γράφει ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής,
απόφοιτος 1955*

Η προγραμματιζόμενη «Αμπετειάδα» για τον Οκτώβριο του 2020 μου θύμισε την εκδρομή που διοργάνωσε τον Οκτώβριο του 1999 ο σχετικά νεοσύστατος, στην Αθήνα, Σύλλογος Αμπετείου Σχολής. Σκέφτηκα λοιπόν, να σας μεταφέρω τις εντυπώσεις μου από εκείνη την εκδρομή όπως τις είχα καταγράψει πριν από 20 χρόνια, στο ημερολόγιο μου. Μάλιστα σ' εκείνο το γραπτό μου είχα βάλει και τίτλο !!

"40 Χρόνια μετά"

Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου 1959. Αρκετά νεαρός τότε, άφηνα πίσω μου με πολύ βαριά καρδιά το Κάιρο για να έρθω στην Ελλάδα. Δύσκολη εποχή. Καινούργιο ξεκίνημα για πολλούς. Είχε αρχίσει η μεγάλη φυγή των Ελλήνων αλλά και γενικά των ξένων που εγκατέλειπαν την Αίγυπτο για ένα καλύτερο μέλλον...ανάμεσά τους κι εγώ.

Σάββατο 23 Οκτωβρίου 1999. Διεθνές αεροδρόμιο του Καΐρου. Το ζεστό αεράκι που φύσαγε από την έρημο κι έκανε την ατμόσφαιρα λίγο θολή, το πήγαινε-έλα των φωνακλάδων υπαλλήλων του αεροδρομίου και η γνώριμη αραβική γλώσσα επιβεβαίωναν ότι ξαναβρισκόμουν στην Αίγυπτο ύστερα από 40 ολόκληρα χρόνια, τώρα όμως με διαφορετικά συναισθήματα, πολύ καλύτερες συνθήκες, αλλά και με την ευχάριστη παρέα παλιών συμμαθητών μου της Αμπετείου Σχολής. Ολοκληρωμένος πια επαγγελματικά και οικογενειακά, ένοιωθα να με πλημμυρίζει η χαρά και η συγκίνηση που ξαναγύριζα σαν τουρίστας, στον τόπο που τόσο στενά συνδεδεμένος ήμουνα με τα παιδικά και εφηβικά μου χρόνια....

Πηγαίνοντας με το πούλμαν στο ξενοδοχείο μας, σχετικά κοντά στο αεροδρόμιο, προσπαθούσα να αναγνωρίσω την περιοχή. Μάταια όμως. Τότε, το αεροδρόμιο βρισκόταν εκεί που τελείωνε η Ηλιούπολη. Σήμερα, μεταξύ Ηλιούπολης και του αεροδρομίου έχει δημιουργηθεί ένα καινούργιο προάστιο, το Medinet Nasr (NasrCity), με θαυμάσια ρυμοτομία και μοντέρνα κτίρια. Εκεί ήταν και το...χλιδάτο ξενοδοχείο μας.

Αργά το βράδυ, επιστρέφοντας από το Ελληνικό Κέντρο όπου δειπνήσαμε μέσα σε μία πολύ εγκάρδια ατμόσφαιρα και ύστερα από σύντομη περιήγηση στο Κάιρο συνειδητοποιήσαμε, η γυναίκα μου κι εγώ, ότι το 7ήμερο που θα ακολουθούσε θα ήταν πολύ συναρπαστικό. Την επομένη το πρωί θα ξεκινούσαμε για το Σινά.

Σινά !!! Για μας τους Αμπετεϊανούς, αλλά και για τους μη Αμπετεϊανούς, Σινά σημαίνει τι άλλο από την Μονή της Αγίας Αικατερίνης. Μια ελληνορθόδοξη γωνιά στη μέση της ερήμου, ανάμεσα στην Ερυθρά Θάλασσα και τον κόλπο της Άκαμπα. Μία πραγματική όαση, ένα θρησκευτικό και πνευματικό κέντρο που εξακολουθεί ν' αντέχει, εδώ και 14 αιώνες, εμπνέοντας τον σεβασμό σε κατακτητές και μη, σε Χριστιανούς, Μωαμεθανούς, Ισραηλίτες κ.α. Είναι θαύμα αυτό ή όχι ;;;

Τι να πρωτοθαυμάσει ο επισκέπτης! Τον κύριο Ναό με τον καταπληκτικό εσωτερικό του διάκοσμο και τις μεγάλης αξίας άγιες εικόνες. Το υπέροχο τέμπλο, τα μωσαϊκά, τις ξυλόγλυπτες πύλες του Ναού, που είναι οι αρχικές από τον 6^ο αιώνα. Την πολύ πλούσια βιβλιοθήκη που, μεταξύ των άλλων, έχει 3000 χειρόγραφα αμύθητης αξίας.

Μπορείς να ξεχάσεις την υπέροχη ατμόσφαιρα και την κατάνυξη της Θείας Λειτουργίας; Μπορείς να μην θαυμάσεις το σθένος, την υπομονή και επιμονή των μοναχών που ζουν και εργάζονται εκεί; Και βέβαια δεν μπορώ να μην σταθώ στην προσωπικότητα, στην απλότητα αλλά και στο χιούμορ του Σεβασμιώτατου Αρχιεπισκόπου Δαμιανού, που είχε την καλοσύνη να μας συνοδέψει και να μας ξεναγήσει σε δύο κοντινά, πολύ φιλόξενα και όμορφα γυναικεία ησυχαστήρια, μετόχια της Μονής, στη περιοχή Φαράν.

Έχετε κάποια παλιά φωτογραφία από τα μαθητικά σας χρόνια στην Αμπέτειο ή τις άλλες Καϊρινές σχολές ή την ζωή σας στην Αίγυπτο ; Σκανάρετέ την και στείλτε την σε μας να την δημοσιεύσουμε !

Μερικές κυρίες της εκδρομής με τον Αρχιεπίσκοπο κ.κ Δαμιανό

Θα ήταν όμως παράλειψη, ολοκληρώνοντας τις εντυπώσεις μου από το Σινά, να μην αναφέρω την αγάπη κι εκτίμηση που τρέφουν για τους Έλληνες οι βεδουίνοι της περιοχής.

Κάιρο

Την άλλη ημέρα το πρωί ανοίγω το παράθυρο του δωματίου μας, στον 18^ο όροφο του ξενοδοχείου μας και θαυμάζω την εξαιρετική θέα του Νείλου. Αν και πολύ πρωί οι γύρω δρόμοι και οι δύο γέφυρες που βλέπω έχουν ήδη πολλή κίνηση. Σε λίγο η ξενάγηση στη μεγαλύτερη πόλη της Αφρικής αρχίζει.

Αυτό που πραγματικά εντυπωσιάζει, πέρα από τις Πυραμίδες, τον αρχαιολογικό πλούτο και τις ομορφιές του Νείλου, είναι τα μεγάλα έργα που έγιναν και γίνονται προκειμένου να λυθεί το κυκλοφοριακό πρόβλημα μιας πόλης 16 εκ. κατοίκων. Ένα νέο υπόγειο μετρό, αλλά προπάντων οι υπερσύγχρονες αερογέφυρες, μεγάλου μήκους, δίνουν κάποιες λύσεις στην κυκλοφορία, μια που επιτρέπουν τη σχετικά γρήγορη μετακίνηση από τη μία άκρη της πόλης στην άλλη και οδηγούν σε παλιές αλλά και σε πολλές νέες συνοικίες και, βέβαια, στο ωραιότερο και πιο γοητευτικό σημείο του Καΐρου, τον Νείλο και τις παραποτάμιες περιοχές του, με τα σύγχρονα ξενοδοχειακά συγκροτήματα, τα καινούρια πολυόροφα κτίρια, τα νυχτερινά κέντρα με μουσική, που πολλά από αυτά στεγάζονται σε υπέροχα κρουαζιερόπλοια!

Οι τρεις συμμαθητές του 1955, Γιώργος Βερτσώνης, Χρήστος Καννίδης και Δημήτρης Καπαϊτζής

Κάτω όμως από τις γέφυρες ζει ένα άλλο Κάιρο, το γνωστό Κάιρο με το πρώην «ευρωπαϊκό» του κέντρο, όπου κάποτε ευημερούσαν μεγάλα, αλλά και μικρότερα καταστήματα, σινεμά, εστιατόρια, μπουραρίες κλπ. Πολλές από αυτές τις επιχειρήσεις ανήκαν σε Έλληνες και βέβαια, εκεί βρίσκονται ακλόνητες, από το πέρασμα του χρόνου, οι εκκλησίες μας με μια χούφτα ανθρώπων, ιερωμένων και λαϊκών να τις φροντίζουν θυμίζοντας, μαζί με τα συρρικνωμένα πια εναπομείναντα σωματεία μας, το πόσο ακμαία ήταν η ελληνική παροικία.

Κι από την άλλη πλευρά, οι φτωχογειτονιές των αιγυπτίων, με τα άθλια σπίτια, τα χωμάτινα και βρώμικα σοκάκια, τα ποικιλόμορφα μαγαζάκια, τα κατάμεστα καφενεία και τους πλανόδιους γραφικούς μικροπωλητές. Κι ανάμεσα σε όλα αυτά, τα τζαμιά τους που πολλά είναι εξαιρετικής τέχνης. Και βέβαια, το σκηνικό συμπληρώνεται από κάποιο κάρο άλλων εποχών που πασχίζει να παραβγεί στα Ι.Χ., στα παμπάλαια ταξί, στα υπερφορτωμένα λεωφορεία και τραμ, δημιουργώντας ένα απίθανο κομφούζιο που προσπαθούν απεγνωσμένα να ρυθμίσουν οι τροχονόμοι. Ωστόσο, ένα κομφούζιο από το οποίο λείπουν οι ... μούντζες και οι βρισιές. Ίσως επειδή οι αιγύπτιοι οδηγοί δεν έμαθαν να μουντζώνουν αλλά συνεχώς να κορνάρουν.

Αυτό λοιπόν είναι το σημερινό Κάιρο, η πόλη των αντιθέσεων, ένα από τα σταυροδρόμια ανατολής-δύσης. Θα ήταν άδικο όμως εάν δεν τόνιζα σε αυτό το οδοιπορικό το πόσο οι αιγύπτιοι ανταποκρίνονταν στις επιθυμίες μας, όπου κι αν πήγαμε, και πόσο ενθουσιάζονταν ακούγοντάς μας να τους μιλάμε στη γλώσσα τους, ενώ σε πολλές περιπτώσεις, αυθόρμητα, μας εξέφραζαν την αγάπη που νιώθουν ακόμη για εμάς τους Έλληνες.

Οι εκδρομείς έξω από τον Άγιο Κωνσταντίνο

Αμπέτειος Σχολή...

Η ΣΧΟΛΗ!!... Δεν θα πω κάτι καινούριο, ωστόσο χρειάζεται να το επαναλαμβάνουμε σε κάθε ευκαιρία. Γενική λοιπόν είναι η διαπίστωση ότι η σχολή μας υπήρξε ένα από τα καλύτερα εκπαιδευτήρια της Μέσης Ανατολής, από άποψης οργάνωσης, κύρια όμως από άποψης εκπαίδευσης. Χιλιάδες οι απόφοιτοι. Στην πλειοψηφία τους προόδευσαν, πέτυχαν, διακρίθηκαν και εξακολουθούν να διακρίνονται σε διάφορους τομείς, παντού όπου πήγαν.

Σήμερα όμως τι γίνεται; Το ελληνικό τμήμα έχει μεταφερθεί στην Ηλιούπολη, στο κτίριο της Μελαχροινείου και λειτουργεί με λίγους μαθητές. Εμείς επισκεφθήκαμε το κτιριακό συγκρότημα του Demerdache που πρωτολειτούργησε τη σχολική χρονιά 1955-1956. Σήμερα λειτουργεί εκεί το αραβόφωνο τμήμα. Επισκεφθήκαμε τους διάφορους χώρους και πρώτα από όλα το θέατρο που ξαναζωντάνεψε για λίγο από μια μικρή γιορτή που οργανώθηκε επί τόπου, μεταξύ μας, για να τιμήσουμε έστω κι έτσι την 28^η Οκτωβρίου. Πήγαμε και στους άλλους χώρους της σχολής. Σχεδόν παντού υπήρχαν ελληνικά σημάδια, φωτογραφίες, χάρτες της Ελλάδας, κύπελλα από αθλητικούς αγώνες. Στο αμφιθέατρο μιλήσαμε με κάποιο δάσκαλο και με τους μικρούς, αλλά πολύ συμπαθητικούς, μαθητές. Τραγουδήσαμε μαζί τους, τους εκφράσαμε την αγάπη μας και μας το ανταπέδωσαν με ένα ζεστό χειροκρότημα.

Βλέποντας μερικούς από την παρέα μας, που είχαν φοιτήσει σε αυτούς τους χώρους, να δακρύζουν ένιωσα τη συγκίνηση να μεταδίδεται σε μένα αλλά και στους υπόλοιπους. Για να την διασκεδάσω βγήκα έξω στην αυλή. Στα αποδυτήρια του γυμναστηρίου βρήκα μια μπάλα του μπάσκετ και άρχισα τις ντρίπλες και τα σουτ. Σαν παλιός μπασκετμπολίστας δεν μπόρεσα να αντέξω στον πειρασμό.

Αλεξάνδρεια : Το μεγαλύτερο λιμάνι της Β. Αφρικής...

Λίγο έξω από την πόλη, στα τελευταία διόδια του αυτοκινητόδρομου Καΐρου-Αλεξανδρείας, μας περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. Το κτίριο όπου στεγάζεται η υπηρεσία των διοδίων είναι αρχαίου ελληνικού ρυθμού και φέρει την επιγραφή «Αλεξάνδρεια» γραμμένη στα ελληνικά και στα αραβικά. Μεγάλη η τιμή και η αναγνώριση που μας κάνουν οι αιγύπτιοι. Άλλη μια έμπρακτη απόδειξη της φιλίας τους και εκτίμησής τους.

Μπαίνοντας στην πόλη ο άνεμος της ανοικοδόμησης είναι εμφανής. Πολλά νέα έργα οδοποιίας και εξωραϊσμού, έργα βιτρίνας θα έλεγα, είναι σε εξέλιξη. Ένα από αυτά είναι και ο εξωτερικός καθαρισμός και η βαφή όλων των κτιρίων της corniche. Μας είπαν ότι ο δήμαρχος της Αλεξάνδρειας είναι πολύ δραστήριος και σε αυτόν οφείλονται πολλές πρωτοβουλίες.

Το πέρασμα του ελληνικού στοιχείου έχει αφήσει έντονα τα ίχνη του. Όμως κι εδώ, όπως και στο Κάιρο, ελάχιστα οι έλληνες που επέμειναν. Η παρουσία μας στην Αλεξάνδρεια συνέπεσε με την τελετή αποκαλυπτηρίων του αγάλματος του Μ. Αλεξάνδρου που μεταφέρθηκε από την Αθήνα με καράβι του Πολεμικού μας Ναυτικού. Ήταν μια πολύ συγκινητική τελετή που παρακολούθησαν πάρα πολλοί αιγυπτιώτες, εκδρομείς και μη. Παρ' όλο ότι μείναμε για λίγες μόνο ώρες, προλάβαμε να επισκεφθούμε τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, κον. Πέτρο, που είχε την καλοσύνη να μας δεχθεί και να μιλήσει μαζί μας. Προλάβαμε ακόμη να δούμε τα ελληνικά εκπαιδευτήρια, το ναό του Αγ. Σάββα καθώς και το σπίτι του Καβάφη.

Αργά το απόγευμα, επιστρέφοντας από την Μοντάζα, αποχαιρετήσαμε την Αλεξάνδρεια διατρέχοντας την corniche με τις αξέχαστες πλαζ, του Stanley και του Sidi Bishr.

Όταν επιστρέψαμε στο Κάιρο, μια έντονη μελαγχολία κυρίευσε κι εμένα και τη γυναίκα μου. Την επομένη θα το αποχαιρετούσαμε επιστρέφοντας στην Αθήνα...

Ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής γεννήθηκε στο Κάιρο. Αποφοίτησε από την Αμπέτσιο Σχολή το 1955 (Εμπορικό Τμήμα). Ήρθε στην Ελλάδα το 1959 και προσλήφθηκε στο τμήμα πωλήσεων της πολυεθνικής Philips. Διετέλεσε Διευθυντής Πωλήσεων Ν. Ελλάδος της Siera-Ruton-Pore (θυγατρική της Philips). Αργότερα ειδικεύθηκε στο Marketing στη Γαλλία από την Philips International και το 1987 ανέλαβε την Διεύθυνση Marketing των οικιακών προϊόντων Ήχου της Philips Ελλάδος. Τώρα είναι συνταξιούχος. Κατοικεί στην Αθήνα. Είναι παντρεμένος και έχει μία κόρη.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

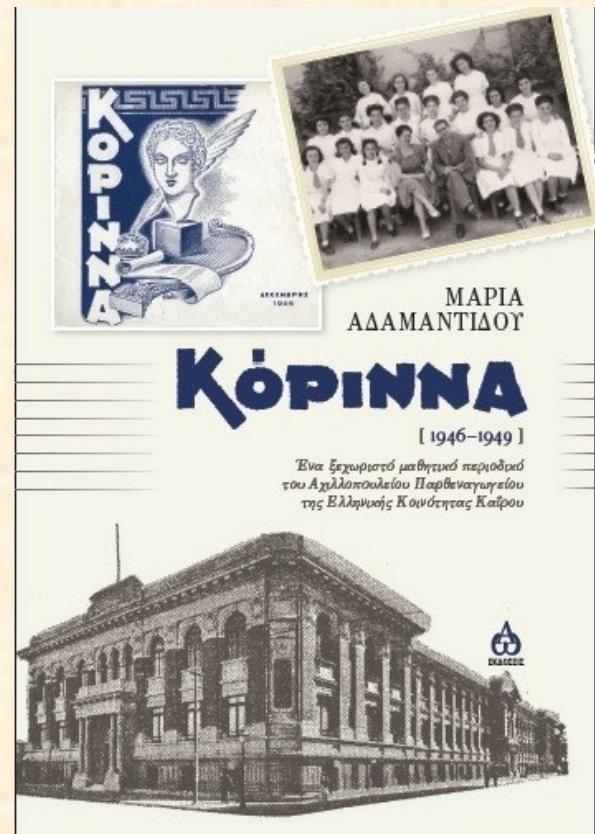

Η Κόριννα και το ιστορικό Αχιλλοπούλειο Παρθεναγωγείο έδωσαν το "παρών" στο 4ο Πανελλήνιο Συνέδριο εκπαίδευσης στην Αθήνα

.....γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου
Δημοσιογράφος - Ιστορική ερευνήτρια

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ αυτό συνέδριο, το οποίο τελεί υπό την αιγίδα του προέδρου της Δημοκρατίας κ. Προκοπίου Παυλόπουλου, οργάνωσαν για τέταρτη συνεχή χρονιά το Μουσείο Σχολικής Ζωής και Εκπαίδευσης, η Παιδαγωγική Εταιρεία Ελλάδος και το Κολλέγιο Αθηνών, με την υποστήριξη του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων και της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα.

ΦΕΤΟΣ, έχοντας ως θέμα το "Εκπαίδευση στον 21ο αιώνα: Σχολείο και Πολιτισμός", το συνέδριο συγκέντρωσε στο ιστορικό κτίριο του Κολλεγίου Αθηνών στο Ψυχικό 700 περίπου εκπαιδευτικούς και εισηγητές από κάθε γωνιά της Ελλάδας, οι οποίοι το τριήμερο 10-12 Μαΐου ανακοίνωσαν, μίλησαν, συν-ομίλησαν και πραγματοποίησαν εργαστήρια, γύρω από μια πλειάδα ζητημάτων της σύγχρονης εκπαίδευσης.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΗΣΗ μου που είχε τίτλο «Η μαθητική Κόριννα του Καΐρου: Ένα περιοδικό-καθρέπτης ελληνικής παιδείας και σχολικής ζωής» παρουσίασα το περιοδικό (1946-1949), αλλά και το καλό μας σχολείο, στους σημερινούς συνάδελφους της Φραγκούλη, της Χριστάκου, του Παϊδούση, της Ξενουδάκη και τόσων άλλων... Ήταν δε ξεχωριστή τιμή και χαρά για μένα το ότι βρέθηκα ανάμεσα σε λειτουργούς της εκπαίδευσης που νοιάζονται και μοχθούν για να διαπαιδαγωγήσουν τους αυριανούς υπεύθυνους πολίτες του κόσμου.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ της εισήγησής μου, η οποία δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ελληνικότητα της Κόριννας και την πλούσια σχολική ζωή του Αχιλλοπουλείου Παρθεναγωγείου, περιλαμβάνεται στα πρακτικά του συνεδρίου που θα δημοσιευθούν εντύπως αλλά και διαδικτυακά, συμβάλλοντας έτσι στην καλύτερη ενημέρωση του ελληνικού εκπαιδευτικού χώρου για το έργο και την προσφορά της αιγυπτιακής εκπαίδευσης.

ΞΕΚΟΛΛΗΣΕ ΜΕ : ΕΦΗΒΟΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

.....γράφει ο Γιώργος Παπανικολάου

Από πολύ μικρός ήδη γνώριζα πως κάποια μέρα θα ήμουν ορφανός. Πολλά χρόνια αργότερα κατάφερα να ορφανέψω στ' αλήθεια, σε μια ηλικία που κανείς δεν το σκέφτεται πια, γιατί πιστεύουμε πως μόνο τα παιδιά μπορούν να είναι ορφανά.

Βίωσα σχετικά ανώδυνα το θάνατο του πατέρα μου, όχι όμως και της μητέρας μου. Ο θάνατός τους μ' έκανε να συνειδητοποιήσω τι πραγματικά αντιπροσώπευαν για μένα. Στο βάθος - βάθος, η εξαφάνισή τους επιβεβαίωσε τον παιδικό μου φόβο. Δεν είμαι σίγουρος όμως ότι ήταν πιο εύκολο να τον αποδεχτώ.

Πολλούς μήνες μετά τον θάνατό τους τους έπαιρνα τηλέφωνο και το άφηνα να χτυπάει κάμποση ώρα πριν το κλείσω, σαν να έφτανε αυτό για να με κάνει να πιστέψω ότι έλειψαν για λίγο, αλλά θα ξαναγύριζαν όπου να'ναι. Η απουσία τους μου φαινόταν προσωρινή και έτσι μπορούσα να πιστεύω ότι δεν είχαν χαθεί οριστικά.

Κάθε φορά που κάνω κάτι που θεωρώ σημαντικό στενοχωριέμαι που δεν είναι πια σ' αυτό τον κόσμο για να το μοιραστώ μαζί τους. Για να καλύψω αυτή την απουσία, ονειρεύομαι αφελώς να κάνω μια τρύπα στο χώμα που τους σκεπάζει και να χώσω μέσα κάποιο άρθρο που δημοσίευσα ή κάποιο απόκομμα εφημερίδας που αναφέρεται σε συγκεκριμένα γεγονότα που διαδραμάτισα κάποιο ρόλο. Είναι αξιοσημείωτο γιατί ο πατέρας μου δεν κατάφερε ποτέ να αναφερθεί σωστά στο επάγγελμά μου, όσο για την μητέρα μου, όντας αρκετά νευρωτική, μου φαίνεται ότι προτιμούσε να μη γνωρίζει καν την ύπαρξη του συγκεκριμένου επαγγέλματος. Εγώ, παρ' όλα αυτά, φαντάζομαι ότι ήταν περήφανοι για μένα και θα επιθυμούσα πολύ να μοιραστώ αυτές τις στιγμές μαζί τους.

Τελικά, το καταλάβατε, συνεχίζω να παλεύω ενάντια στο φόβο της απώλειας που είχε στοιχειώσει την παιδική μου ηλικία. Είναι άραγε λόγω των συχνών καβγάδων που υπήρχαν στο σπίτι μας, προάγγελοι, στα μάτια του μικρού αγοριού που ήμουν, ενός αναπόφευκτου χωρισμού που θα μπορούσε να μου στερήσει τον πατέρα ή την μητέρα μου?

Μπροστά σ' αυτή την προοπτική, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, ούτε είχα καμία δυνατότητα παρέμβασης. Είμαι γόνος μιας οικογένειας που, κατά την γνώμη μου, δεν προσέφερε ασφάλεια, αλλά παρ' όλα αυτά κράτησε μέσα στον χρόνο και με βοήθησε να συμφιλιωθώ με την ιδέα του αποχωρισμού.

Στην πόλη που ζούσαμε, η οικογένειά μας είχε εποικίσει μια μικρή πολυκατοικία. Στον τρίτο όροφο έμεναν οι γονείς μου κι εγώ, στον πέμπτο η γιαγιά μου, στον τέταρτο μια οικογενειακή φίλη που την φωνάζαμε θείτσα. Οι καβγάδες των γονιών μου με ανάγκαζαν συχνά σε τακτική υποχώρηση. Ανέβαινα τότε στον τέταρτο όροφο, προς μεγάλη απογοήτευση της γιαγιάς μου που θεωρούσε ότι ήταν πιο φυσικό να πηγαίνω στο δικό της σπίτι. Αλλά το διαμέρισμα της θείτσας είχε άλλη χάρη.

Ήταν μια γυναίκα ανύπαντρη, χωρίς παιδιά, που είχε έναν εραστή Πειραιώτη, καλοπροαίρετο και ευγενικό. Κάθε φορά που ερχότανε της έφερνε θαυμάσια δώρα. Κάποια φορά της είχε φέρει έναν πίνακα που αναπαρίστανε ένα καράβι που βυθιζόταν σε μια θαλασσοταραχή και οι επιβάτες, για να γλυτώσουν από το ναυάγιο, προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν σε μια προχειροφτιαγμένη σχεδία. Χρειάστηκε πολλά χρόνια μέχρι να καταλάβω ότι αν κατέφευγα στον τέταρτο ήταν κυρίως για να θαυμάζω τον πίνακα που συγχρόνως με τρόμαζε και με γοήτευε. Καθλωμένος σ' ένα παρόν μόνιμα φουρτουνιασμένο, δεν προέλεγε τίποτα για το μέλλον. Οι επιβάτες θα γλίτωναν ή θα πνίγονταν στη θάλασσα; Θα υπήρχαν επιζώντες από τις οικογενειακές φουρτούνες ή όχι;

Στον έκτο όροφο της πολυκατοικίας υπήρχαν δύο σοφίτες. Τη μία τη χρησιμοποιούσαμε σαν αποθήκη, όπου στοιβάζαμε κάθε είδους παλιατσαρίες, τους μοναδικούς θησαυρούς της οικογένειας. Στην άλλη ένας εξάδελφος της μητέρας μου, ομοφυλόφιλος, είχε εγκαταστήσει ένα εργαστήριο φωτογραφίας. Ήταν ένας χώρος όλο μυστήριο. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι κόκκινοι, στην άκρη υπήρχε ένα τραπέζι με λεκάνες για την εμφάνιση και μια μυρωδιά παράξενη από ένα μείγμα σκόνης και χημικών ουσιών. Εμένα μου έμοιαζε με την Κόλαση και τον Παράδεισο συγχρόνως. Η σοφίτα αυτή ήταν άλλο ένα καταφύγιο στις θυελλώδεις στιγμές μεταξύ των γονιών μου. Ο θείος μου, μου επέτρεπε να παρίσταμαι στη διαδικασία εμφάνισης των φωτογραφιών. Συνήθως ήταν φωτογραφίες ανδρών στην παραλία ή άλλων κατά κανόνα μισόγυμνων, σε λίγο έως πολύ προκλητικές στάσεις.

Από αυτούς τους καβγάδες που προσπαθούσα να ξεφύγω μου έχουν μείνει και άλλες αναμνήσεις. Θυμάμαι ότι απομονωνόμουν στο δωμάτιό μου και έβαζα σε λειτουργία κάποιες αμυντικές διαδικασίες. Άνοιγα την μπαλκονόπορτα του δωματίου μου και το δωμάτιο σε λίγα λεπτά γέμιζε μύγες. Εγώ με ένα τουφέκι με σκάγια προσπαθούσα να

σκοτώσω τις μύγες, πασχίζοντας κάθε φορά να ξεπεράσω το προηγούμενο ρεκόρ μου.

Οι μοναδικές ήρεμες ημέρες ήταν αυτές του καλοκαιριού. Η μητέρα μου με πήγαινε στην Κύπρο, στην αδελφή του παππού μου. Κατά την διάρκεια αυτών των εβδομάδων περίμενα με ανυπομονησία πότε θα ξαναρχόταν να με πάρει, αλλά μόλις την έβλεπα είχα την αίσθηση ότι την αγαπούσα λιγότερο.

Η απουσία καλλιεργούσε την ανάγκη της.

Χρειάστηκε πολύς καιρός για να μπορέσω να επιστρέψω στον τόπο της παιδικής μου ηλικίας χωρίς να νιώσω ένα αίσθημα απέραντης μοναξιάς.

Όταν πέθαναν οι γονείς μου, η γιαγιά μου είχε ήδη πεθάνει, καθώς και ο θείος μου και η θείτσα και χρειάστηκε κάποια στιγμή ν' αδειάσω το οικογενειακό βασιλείο, κάτι που είχα αρνηθεί να κάνω μέχρι τότε, σαν να πίστευα ότι οι κάτοικοί του θα επέστρεφαν από την μία στιγμή στην άλλη. Η μονιμότητα των ατόμων είχε αντικατασταθεί μέσα μου από τη μονιμότητα των αντικειμένων και αυτό με βοήθησε να ξεπεράσω την παντοτινή απώλεια όλων αυτών των κατά βάθος αγαπημένων ανθρώπων. Για να ξεπεράσω το κενό που μου είχε αφήσει η απώλειά τους, είχα κρατήσει κάτι πολύτιμο από τον καθένα : μια ζυγαριά της γιαγιάς μου, τον πίνακα με το ναυάγιο της θείτσας, μια παμπάλια φωτογραφική μηχανή, το ρολόι του πατέρα μου και κάποια κοσμήματα της μάνας μου. Μια μέρα όμως μ' έπιασε ένας άγριος θυμός και ήμουν έτοιμος να τα ξεφορτωθώ όλα, πετώντας τα μπουκάλια με τα κεράσια, τα ρούχα, τα χαλασμένα ηλεκτρικά σκεύη, όλα αυτά τα δείγματα ζωής που δεν είχα πια ανάγκη για να τους διατηρήσω στη μνήμη μου. Μπορούσα πλέον να εγκαταλείψω αυτά τα αντικείμενα χωρίς να νιώσω ο ίδιος εγκαταλειμμένος από εκείνους που τα άφησαν εκεί πεθαίνοντας.

Στην κόκκινη σοφίτα του θείου μου υπήρχε ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι φαγωμένο από τα οξέα. Όταν το αναποδογύρισα, ανακάλυψα μια φράση γραμμένη με κιμωλία στα αραβικά από τον θείο μου: «Είμαι ερωτευμένος με τον Καρίμ». Μόλις την διάβασα την έσβησα, έσβησα τη μνήμη του θείου μου κρατώντας στην άκρη των δαχτύλων μου τη σκόνη της ερωτικής ιστορίας. Είχε νιώσει την ανάγκη να εκμυστηριευτεί στο τραπέζι το ανομολόγητο μυστικό του, που από τότε είμαι ο μόνος γνώστης. Εάν οι μεταφορείς διάβαζαν αυτή τη φράση, σίγουρα θα σκέφτονταν ότι την έγραψε κάποια γυναίκα, γεγονός που αυτόματα θα ακύρωνε την ύπαρξη του θείου μου. Γι' αυτό και κράτησα μερικές στιγμές τα ίχνη του στα δάχτυλά μου, σαν η σκόνη της κιμωλίας πάνω στο δέρμα μου να μπορούσε να αποτρέψει τον οριστικό του θάνατο.

Όταν αναπολώ τη ζωή μου, έχω την αίσθηση ότι δομήθηκα, όπως όλοι μας βέβαια, πάνω στην κινούμενη άμμο του αποχωρισμού και της απώλειας.

Η ζωή μας είναι μια ακολουθία από θραύσματα, ρήξεις, ανευρέσεις και εξαφανίσεις.

Στη ζωή μας όλα ξεκινάνε από μια συνένωση, όπου η μητέρα και το παιδί αποτελούν ένα σύνολο, συνένωση αναγκαία, απαραίτητη, ζωτική θα έλεγα.

Πριν μερικούς μήνες στην Πάρο, περπατούσα σ' έναν αγροτικό δρόμο και ξαφνικά είδα ένα κοπάδι πρόβατα που έτρεχαν προς το μέρος μου και ένα βοσκό να χειρονομεί και να μου φωνάζει να σταματήσω τα ζώα. Στάθηκα λοιπόν στη μέση του χωματόδρομου και άρχισα να χειρονομώ προσπαθώντας να τα εμποδίσω. Ο δρόμος ήταν έρημος και δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος. Γιατί λοιπόν ο βοσκός ήθελε να τα σταματήσει? Γιατί μου είπε μια προβατίνα μόλις είχε γεννήσει και αντί να ασχοληθεί με το αρνάκι της, ακολούθησε ενστικτωδώς το κοπάδι και το αρνάκι κινδύνευε να πεθάνει. Αν τις πρώτες τρεις ώρες μετά τη γέννηση η μάνα του δεν μείνει κοντά του, μου εξήγησε ο βοσκός, για να το ταΐσει, να το καθαρίσει και να το ζεστάνει, μετά δεν θα μπορέσει να το κάνει, γιατί δεν θα αναγνωρίζει το αρνάκι σαν δικό της.

Καταλαβαίνετε πόσο περήφανος ένιωσα που κατάφερα να σταματήσω το κοπάδι, επιτρέποντας έτσι τη συνάντηση της μητέρας με το νεογέννητο αρνάκι και σώζοντάς το από τον ζωτικό κίνδυνο της εγκατάλειψης.

Αν αναφέρομαι σ' αυτό το περιστατικό, είναι για να σας δείξω τη σημασία αυτού του αισθητικού ίχνους πάνω στο οποίο θα δομηθεί η σχέση της μάνας με το νεογνό. Γιατί αυτό που συμβαίνει με τα αρνιά συμβαίνει και με τους ανθρώπους. Μέσα από την σαρκική επαφή, την αφή, τη μυρωδιά, θα δημιουργηθεί ένας κόσμος αισθήσεων μεταξύ του μωρού και της μητέρας και πάνω εκεί θα ριζώσουν οι μετέπειτα δεσμοί. Από αυτή τη συνένωση το παιδί θα αντλήσει την ασφάλεια και τη δύναμη για να ξεκινήσει την εκστρατεία της κατάκτησης του κόσμου, η οποία, όπως κάθε εκστρατεία, θα περιλαμβάνει απώλειες και αποχωρισμούς.

Όλη η εξέλιξη του παιδιού μοιάζει με μια αλληλουχία αποχωρισμών: αποχωρισμός από το σώμα της μάνας κατά την γέννηση, αποχωρισμός από το μητρικό στήθος, αποχωρισμός από ένα τμήμα του εαυτού του στη φάση ελέγχου των σφικτήρων, αποχωρισμός από ένα αρκουδάκι, από ένα παιχνίδι ή ένα κατοικίδιο ζώο, αργότερα από μια δασκάλα ή έναν κολλητό φίλο.

Κάθε φορά το παιδί πρέπει να αποχωριστεί από κάποιον ή από κάτι για να κατακτήσει κάτι καινούργιο. Κάθε

αποχωρισμός είναι μια δοκιμασία που του επιτρέπει όμως να μεγαλώσει, να ωριμάσει. Διαμέσου αυτής της διαδικασίας μαθαίνει ότι είναι αδύνατον να κερδίσει κάτι αν δεν δεχθεί να χάσει κάτι άλλο. Η ικανοποίηση της καινούργιας κατάκτησης μετριάξει τον πόνο της απώλειας.

Η πρώτη παιδική ηλικία μοιάζει με τη ζωή σ' ένα κάστρο, που έχει ζεστασιά και προστασία. Η ζωή είναι γεμάτη αισθήσεις που δίνουν ασφάλεια και βοηθούν το παιδί να νιώσει πιο δυνατό. Όμως ο κόσμος και η ζωή είναι έξω από τα τείχη. Οι γονείς θα πρέπει να γίνουν γέφυρες και κυρίως στην εφηβεία, για να μπορέσει το παιδί να βγει έξω και να αντιμετωπίσει τον κόσμο που επιφυλάσσει κάποιες ευχάριστες εκπλήξεις αλλά και κινδύνους.

Βεβαίως γνωρίζουμε ότι τα παιδιά και οι έφηβοι δεν είναι ούτε παντοδύναμοι ούτε άτρωτοι, αλλά πρέπει να τους δείχνουμε εμπιστοσύνη και να τους διαβεβαιώνουμε ότι θα μπορούν να επιστρέψουν στο κάστρο όποτε θέλουν. Δεν πρέπει να φοβόμαστε ότι μπορεί να μην ξαναγυρίσουν ή να μας ξεχάσουν, γιατί κανένας μας δεν μπόρεσε ποτέ να απαλλαγεί από το παιδί που εξακολουθεί πάντα να υπάρχει μέσα του.

Η παιδική ηλικία και η εφηβεία, εκτός από τους αποχωρισμούς, είναι και μια διαδοχή από πρώτες φορές: η πρώτη φορά που περπατάμε, η πρώτη φορά που μιλάμε, η πρώτη φορά που κάνουμε ποδήλατο, η πρώτη φορά που καβαγιάζουμε, η πρώτη φορά που πάμε σχολείο, η πρώτη φορά που τρομάξαμε, η πρώτη φορά που βρήκαμε ένα κοχύλι στην άμμο, η πρώτη φορά που αντικρίσαμε το χιόνι στην κορυφή ενός βουνού, η πρώτη φορά που κοιμηθήκαμε σ' ένα φίλο, η πρώτη φορά που ερωτευθήκαμε, το πρώτο φιλί, η πρώτη σεξουαλική εμπειρία. Γι' αυτό και διατηρούμε μέσα μας την παιδικότητα, γιατί είναι αυτή που μας επιτρέπει να καλλιεργούμε την επιθυμία της κατάκτησης, η οποία μας υπόσχεται πάντα καινούργιες φορές.

Η ανθρώπινη φύση είναι έτσι φτιαγμένη, ώστε να ψάχνουμε πάντα αυτή την εκθαμβωτική πρωταρχική αρχέγονη συνένωση που νομίζουμε ότι την έχουμε λησμονήσει, απωθήσει, αλλά που στην πραγματικότητα έχει αφήσει ανεξίτηλα ίχνη σε όλους μας.

Σε όλη μας τη ζωή παραπαίουμε ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ζωτικές ανάγκες: συνδεόμαστε, χωριζόμαστε, φεύγουμε, ξαναγυρίζουμε, εγκαταλειπόμαστε, ξαναβρισκόμαστε.

Συνένωση – αποχωρισμός – εξατομίκευση, λένε οι ψυχαναλυτές, είναι μια διαδοχή που δεν σταματάει ποτέ να επαναλαμβάνεται. Χρειάζεται ένας αποχωρισμός για να μπορέσουμε κύριοι, ιδιοκτήτες του εαυτού μας, να δημιουργήσουμε νέους δεσμούς, καινούργιες σχέσεις.

Το ερώτημα που τίθεται είναι: μπορούμε να αποχωριστούμε χωρίς βάσανο? Η απάντηση είναι όχι. Εκείνο όμως που συνήθως κάνουμε είναι να μεταχειριζόμαστε αμυντικές στρατηγικές για να υποφέρουμε όσο γίνεται λιγότερο από τους αποχωρισμούς που παραμένουν πάντα δύσκολοι. Γι' αυτό δεν έχει νόημα να λέμε στα παιδιά «πρέπει να γίνεις αυτόνομος», χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη τις ικανότητές τους.

Το καθήκον των γονιών είναι να ανιχνεύουν την παραμικρή τάση αυτονομίας των παιδιών τους, όχι όμως να την προεξοφλούν.

Είναι μια διεργασία προσοχής και σεβασμού, που μας επιβάλλει να αποδεχτούμε την ιδέα ότι τα παιδιά μας δεν μας ανήκουν, είμαστε οι εξέδρες, τα στηρίγματα που θα τα βοηθήσουν να ανοίξουν τα φτερά τους και να πετάξουν μόνα τους.

Η αντίθεση, η αμφισβήτηση, η πρόκληση, η ανταρσία δεν είναι δείγματα έλλειψης αγάπης αλλά αποδείξεις εξέλιξης και ωρίμανσης, είναι ο τρόπος με τον οποίο οι έφηβοι ζητάνε να ξεκολλήσουν από πάνω μας. Αν δεν το καταλάβουμε ή αν προσποιούμαστε τους τυφλούς, τότε αρχίζει το δράμα.

Η αγάπη, η στοργή, η φροντίδα, που αποτελούν στην εποχή μας τις αξίες πάνω στις οποίες δομείται η οικογένεια, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση και ιδιαίτερα στην εφηβεία, να είναι συνώνυμες με την προσκόλληση και την διαφοροποίηση.

Αν θέλουμε η αγάπη να διαρκέσει για πάντα, πρέπει να της επιτρέψουμε να διαφοροποιηθεί, να αντέξει τις συγκρούσεις, τις απουσίες, τις ρήξεις, τις εκλείψεις. Αν θέλουμε οι δεσμοί να αντέξουν χωρίς ρήξεις, πρέπει να αφήνουμε λίγο λάσκο.

Η αγάπη χρειάζεται υπό την προϋπόθεση ότι όχι μόνο δεν εμποδίζει την αυτονομία, αλλά την ενισχύει. Αγαπάμε τους εφήβους μας σημαίνει ότι τους βοηθάμε να μας αποχωριστούν για να γίνουν αυτόνομοι στις σκέψεις και τις πράξεις τους.

Πίσω από την έννοια της αυτονομίας υπάρχει και η έννοια της θεμελιώδους ελευθερίας του ατόμου.

Και σας ρωτώ σαν γονείς: Μπορούμε άραγε να ονειρευόμαστε ωραιότερες προοπτικές από το να συμβάλλουμε στη δημιουργία αυτόνομων ατόμων και ελεύθερων πολιτών ;

Ο Γιώργος Παπανικολάου (γνωστός ως Γιώργος Μπιλετζικής πριν την αλλαγή του επώνυμου) γεννήθηκε στο Κάιρο το 1944. Αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή το 1963 και υπήρξε πρόεδρος της μαθητικής κοινότητας και υπεύθυνος της έκδοσης του μαθητικού περιοδικού «Κάδμος». Σπούδασε Ιατρική στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο της Αθήνας ειδικεύτηκε στην Ψυχιατρική και την Ψυχιατρική του Παιδιού και του Εφήβου στο Παρίσι. Εκπαιδεύτηκε στην Ψυχανάλυση. Από το 1995 μέχρι το 2017 διέτελε Ιατρικός Διευθυντής του πρότυπου Ψυχιατρικού νοσοκομείου DUPRE για εφήβους. Η Γαλλική Δημοκρατία του απένειμε τον τίτλο του Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής για την προσφορά και την δράση του στην πρόληψη και την περίθαλψη των εφήβων.

Αμπετεϊανοί που διακρίθηκαν στον τομέα τους

Α. ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΕΡΕΦΟΣ

Ο Χρήστος Ζερεφός είναι δισέγγονος του Παναγιώτη Ζερεφού, ο οποίος μετανάστευσε στην Αλεξάνδρεια στη δεκαετία του 1830. Εκεί γεννήθηκε ο παππούς του, Νικόλαος (1840) και ο πατέρας του, Στυλιανός (1882). Ο ίδιος γεννήθηκε στο Κάιρο το 1943. Η οικογένεια Ζερεφού εγκατέλειψε την Αλεξάνδρεια στα τέλη του 19^{ου} αιώνα μετά την καταστροφή που υπέστη τόσο από την επανάσταση του Οραμί όσο και στον βομβαρδισμό που επακολούθησε από τους Άγγλους και την κατεδάφιση μεγάλου μέρους του Ρας ελ Τιν στο οποίο ο παππούς του είχε επιχείρηση με τίτλο «prodouits de turquie». Ο πατέρας του ανέπτυξε δραστηριότητα από το 1905 εξελισσόμενος σε βιομήχανο και δημιουργώντας την εταιρεία κεραμικών προϊόντων «Μαραγκάκης και Ζερεφός» στο Ροντ ελ Φάραγκ του Καΐρου.

Σήμερα, ο Χρήστος Ζερεφός είναι Επόπτης του Κέντρου Ερεύνης Φυσικής της Ατμοσφαιράς και Κλιματολογίας της Ακαδημίας Αθηνών. Έχει διατελέσει Καθηγητής Φυσικής της Ατμόσφαιρας στα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης και Αθηνών, επισκέπτης καθηγητής στα Πανεπιστήμια Βοστώνης, Μινεσότα, Πρόεδρος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Όσλο, Πρόεδρος της Διεθνούς Επιτροπής Όζοντος, του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών και της Γενικής Συνέλευσης του Ελληνικού Ιδρύματος για την Έρευνα και την Καινοτομία (ΕΛΙΔΕΚ). Είναι Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, της Academia Europaea, της Νορβηγικής Ακαδημίας, της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Επιστημών, της Ρωσικής Ακαδημίας Φυσικών Επιστημών και πολλών άλλων Ακαδημιών και επιστημονικών Ιδρυμάτων.

Επίτιμος Καθηγητής του Τμήματος Φυσικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Επίτιμος Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Πατρών και του Πανεπιστημιακού Τμήματος του Αμερικανικού Κολεγίου ANATOLIA στη Θεσσαλονίκη. Μεταξύ των πολλών διακρίσεων που έχει λάβει συμπεριλαμβάνεται το Παγκόσμιο Βραβείο Όζοντος του Προγράμματος Περιβάλλοντος του ΟΗΕ στην επέτειο των 10 χρόνων του Πρωτοκόλλου του Μόντρεαλ και Τιμητική Διάκριση από το Πρόγραμμα Περιβάλλοντος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (UNEP) και την Διακυβερνητική Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή-IPCC για τη συμβολή του στις επιστημονικές εκθέσεις της IPCC, η οποία τιμήθηκε, εξ ημισείας με τον τ. Αντιπρόεδρο των ΗΠΑ Al Gore, με το βραβείο Nobel Ειρήνης 2007. Βραβεία της Αμερικανικής Γεωφυσικής Ένωσης (Excellence in Refereeing και Yoram Kaufman Award), της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Επιστημών (Blaise Pascal Medal), του Προγράμματος Περιβάλλοντος του ΟΗΕ, της Europa Nostra, της Γαλλικής Κυβέρνησης (ταξίαρχης του Ακαδημαϊκού Φοίνικα), Επίτιμο Μέλος της Διεθνούς Επιτροπής Όζοντος, Χρυσό Μετάλλιο του Δήμου Θεσσαλονίκης, Μετάλλιο Τιμής της Βαλκανικής Ενώσεως Φυσικών «Ioan Ursu Medal». Κατά τα τελευταία 20 χρόνια έχει διατελέσει συν-συγγραφέας ή κριτής σε όλες σχεδόν τις επιστημονικές εκθέσεις για την αραίωση του όζοντος του Παγκόσμιου Μετεωρολογικού Οργανισμού και του Προγράμματος Περιβάλλοντος των Ηνωμένων Εθνών καθώς και ως κριτής των Εκθέσεων της Διακυβερνητικής Επιτροπής για την Κλιματική Αλλαγή για την αεροπλοΐα και τα ακραία φαινόμενα. Έχει επιβλέψει 55 Μεταπτυχιακές διπλωματικές εργασίες και περισσότερες από 30 Διδακτορικές διατριβές ενώ έχει δημοσιεύσει εκατοντάδες επιστημονικές εργασίες.

Έχει ιδρύσει ή συν-ιδρύσει από το μηδέν τα εξής Επιστημονικά / Ερευνητικά Κέντρα: (1) Το **Κέντρον Ερεύνης Φυσικής της Ατμοσφαιράς και Κλιματολογίας** της Ακαδημίας Αθηνών (2) Το **Εργαστήριο Φυσικής της Ατμοσφαιράς** του Τμήματος Φυσικής του ΑΠΘ (1981) (3) Το **Παγκόσμιο Κέντρο Χαρτογράφησης Όζοντος** του Παγκόσμιου Μετεωρολογικού Οργανισμού του ΟΗΕ (1991) (4) Το **Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα στη «Φυσική του Περιβάλλοντος»** του ΑΠΘ (1991) (5) Το **Εργαστήριο Ατμοσφαιρικού Περιβάλλοντος** του Ιδρύματος Ιατροβιολογικών Ερευνών της Ακαδημίας Αθηνών (2003) (6) Την **Έδρα UNESCO για τις Φυσικές Καταστροφές** στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών (2006) (7) Το **Μουσείον Γεωαστροφυσικής** στο Μέγαρον Σίνα του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών (2008) (8) Το **Navarino Environmental Observatory (NEO)** στη Μεσσηνία σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης και την εταιρεία TEMES (2009).

Η επιστημονική του συμβολή στην προστασία του στρώματος του όζοντος αρχίζει από τη δεκαετία του '70 στην οποία είναι ο πρώτος ο οποίος χρησιμοποίησε με τον καθηγητή Crutzen στρατοσφαιρικό μοντέλο για τις σχέσεις ηλίου-όζοντος και ο πρώτος ο οποίος αποκάλυψε ότι το φαινόμενο El Niño εμφανίζεται και στο στρώμα του όζοντος. Στη δεκαετία του '80 είναι μεταξύ των συν-συγγραφέων μιας από τις πιο σημαντικές εργασίες που αποδείκνυαν την παγκοσμιότητα της αραίωσης του στρώματος του όζοντος που υποστήριξε τις αναθεωρήσεις του Πρωτοκόλλου του Μόντρεαλ. Είναι επίσης ο πρώτος συγγραφέας που απέδειξε και με παγκόσμιες μετρήσεις την ακριβή αντίστροφη σχέση μεταξύ της βλαπτικής υπεριώδους ακτινοβολίας και της αραίωσης του όζοντος. Ιδιαίτερα στη δεκαετία του '90 καθιερώθηκε για τις πρωτότυπες εργασίες του στις πλανητικές μεταβολές και στην αραίωση του στρώματος του όζοντος στα μεγάλα βόρεια γεωγραφικά πλάτη ενώ στη δεκαετία του 2000 και στην τελευταία δεκαετία επικεντρώθηκε στη χρήση μοντέλων ετερογενούς χημείας και άλλων παρατηρήσεων από το έδαφος και το διάστημα στην ανάπτυξη ενός νέου κλάδου των κλιματικών υπηρεσιών στα μεγάλα προγράμματα Coregicus της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Διαστήματος. Στην τελευταία δεκαετία εφηύρε μέθοδο ανάλυσης διασέμων πινάκων για την αποκάλυψη των αιωρούμενων σωματιδίων του παρόντος και του παρελθόντος και πολύ πρόσφατα μαζί με άλλους συγγραφείς συμμετείχε στην ανακάλυψη ότι τα καλοκαίρια της τελευταίας δεκαετίας είναι σαφώς θερμότερα ακόμα και από τα αντίστοιχα στη ρωμαϊκή περίοδο. Σημαντικός αριθμός των επιστημονικών του δημοσιεύσεων έχει σχολιαστεί στα διεθνή ΜΜΕ και έχουν χαρακτηριστεί ως ιδιαίτερα σημαντικά από τα καλύτερα περιοδικά του κλάδου του. Η πρόσφατη επιστημονική του δραστηριότητα επικεντρώνεται στις αλληλεπιδράσεις κλίματος και σύστασης της ατμόσφαιρας, με έμφαση στην ανθρωπογενή παρέμβαση στο περιβάλλον.

Β. ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. Νομικής – Πανεπιστημιακός Δάσκαλος, Επίτιμος Δικηγόρος

Ο Λεωνίδας Παπαδόπουλος γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου, όπου ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στην Αμπέτιο Σχολή. Φοίτησε Νομικά στη Σχολή Νομικών, Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών Α.Π.Θ. και ειδικεύθηκε στο Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο στην Ακαδημία Διεθνούς Δικαίου της Χάγης, στην οποία Καθηγητής του υπήρξε και ο μετέπειτα Γενικός Γραμματέας του Ο.Η.Ε. Boutros Boutros Ghali. Αναγορεύτηκε Διδάκτορας Διεθνούς Δικαίου της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ., στην οποία υπηρέτησε ως πανεπιστημιακός δάσκαλος επί σαράντα και πλέον έτη, διδάσκοντας «Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο», «Δίκαιο Διεθνών Θεσμών» και «Ελληνική Εξωτερική Πολιτική και Σύγχρονα Διεθνή Θέματα».

Έχει συγγράψει διάφορες επιστημονικές μελέτες και μονογραφίες, στις οποίες συγκαταλέγονται οι εξής: Αραβική Οικονομική Κοινότητα, Αραβικός Εθνικισμός, Η φιλοσοφία της Επανάστασης του G.A. Nasser (μετάφραση), Το παλαιστινιακό πρόβλημα, Το Κυπριακό ζήτημα, Τα Ίμια.

Έχει, επίσης, συγγράψει: γνωμοδοτήσεις και άρθρα («Guerre et paix en Islam. Le droit des gens dans l' Islam classique et la pratique des etas musulmans contemporains», «Venizelos and the Cyprus Problem», «From Zurich to Attila - From Attila to Annan») και βιβλιοπαρουσιάσεις («D. Bitsios: Au-dela des frontieres», «E. Averof Tositsas: L' Histoire des occasions perdues - La question Cypriote 1950- 1963», «A. Vlachos: Ten years Cyprus crisis» κ.ά.).

Έχει λάβει μέρος σε Διεθνείς Οργανισμούς και διάφορα διεθνή fora εκπροσωπώντας, άλλοτε το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και άλλοτε τη χώρα.

Το 2008 η Α.Θ.Μ. Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄ του απένειμε το Οφίκιο του Άρχοντος Ρεφενδεράρου του Πατριαρχείου.

Μετά από πολυετή δικηγορία (Συμβούλιο της Επικρατείας – Άρειος Πάγος), το 2016, ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης του απένειμε τον τίτλο του Επιτίμου Δικηγόρου.

Από το 2015 είναι Πρόεδρος της πρεσβυγενούς Φιλοπτώχου Αδελφότητας Ανδρών Θεσσαλονίκης, η οποία από της ιδρύσεώς της το έτος 1871 δραστηριοποιείται στον κοινωνικό, εκκλησιαστικό και εθνικό τομέα προτάσοντας - ιδιαίτερα σήμερα- την παιδεία και τον πολιτισμό.

Το έτος 2016, η Α.Θ.Π. ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος Α΄, τον όρισε Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πατριαρχικού Ιδρύματος Πατερικών Μελετών.

Γ'αυτούς που Έφυγαν

Μίλτον Ραδόπουλος Μαρνέλος

.....γράφει ο Βικέντιος Μπεκατώρος

Απόφοιτος 1965-Πρακτικό

Αγαπητοί Αμπετειανοί και Αμπετειανές, κατέβηκε απ' το τραίνο μας ο Μίλτον Ραδόπουλος Μαρνέλος ο αγαπητός μας φίλος και ιατρός ... Είχα το προνόμιο να διασχίσω ένα σημαντικό μέρος της ζωής μου ως κολλητός αυτού του πολυδιάστατου ανθρώπου ...Από πού ν' αρχίσω να σας τον περιγράψω ; Μήπως είναι δυνατόν σε οποιονδήποτε να περιγράψει με λίγες φράσεις τέτοια προσωπικότητα ;

Τον πρωτογνώρισα στις πρώτες τάξεις του δημοτικού της παλαιάς Αμπετείου της οδού Φουάντ τού Καΐρου ..... Στην αυλή υπήρχε μια θεόρατη συκομουριά κάτω από την οποία παίζαμε μπίλιες, Ινδιάνοι και καουμπούι, παίζαμε και καρπαζιές με άλλες συμμορίες ....Θυμάμαι την ξύλινη σκάλα που έτριζε και ταλαντεύονταν επικίνδυνα όταν ανεβαίναμε στις άνω τάξεις ....Στην καινούργια Αμπέτσιο είμασταν αχώριστοι φίλοι και σύμμαχοι σε όλα τα παιχνίδια, σουράμπα, γερμανικό και μπάσκετ ....Όσπου φθάσαμε σε ηλικία να εξευγενιστούμε με μαθήματα ξιφασκίας που μας εδίδασκε ο ωραίος μας καθηγητής ο Κύριος Θεοδωρόπουλος ... Έπρεπε να μας δείτε πώς καμαρώναμε φορώντας θώρακα, περικεφαλαία, δερμάτινο γάντι και ξίφος! Μάθαμε τα βήματα προς τα εμπρός, προς τα πίσω, πηδήματα απειλητικά και διάφορους ελιγμούς, σωστό μπαλέτο για κοκορόμυαλους ....Το διασκεδάσαμε ....

Στις οθόνες των σινεμά έπαιζαν το Scaramouche που πηδούσε με το ξίφος του από μπαλκόνι σε μπαλκόνι της όπερας ....κι εμείς οι δεκατριάρηδες φανταζόμασταν ότι χάρη της ξιφασκίας θα γινόμαστε διάσημοι και περιζήτητοι! Όσπου ένα απόγευμα κοντέψαμε να ζήσουμε ένα Δράμα ....Ο Μίλτον κι εγώ γυρίσαμε στο σπίτι μου με όλον τον εξοπλισμό ...κι εφόσον έλειπαν οι γονείς μου, είπαμε να εξασκηθούμε στο σαλόνι! Ο Μίλτον, που τίποτα δεν έκανε χωρίς πάθος, κόντεψε να μας το διαλύσει κι εγώ να γίνω σουβλάκι!

Ο Μίλτον υπήρξε ένας αυθόρμητος Νταρτανιάν!

Το 1962 πήγαμε εκδρομή στην Άνω Αίγυπτο με το τραίνο! Ο Μίλτον δεν μας άφησε να κοιμηθούμε όλη νύχτα! Είχε δει στο σινεμά το Taras Bulba ....με πρωταγωνιστές τον Yul Brynner ως Τάρας Μπούλμπα τον Κοζάκο μαχητή που τρομοκράτησε τους Τούρκους ....Δεν έφτανε ο θόρυβος του τραίνου μέσα στην νύχτα γιατί κάθε τόσο κραύγαζε ο Μίλτον: Τάρας Μπούλμπα ! Εγώ τον βάπτισα Τέρας Μπούλμπα .....

Στα γενέθλια της αδελφής μου της Μαίρης και στα δικά μου ο Μίλτον ήταν απ' τους πρώτους καλεσμένους! Έφτανε στο σπίτι μας καλοντυμένος και κουρδισμένος γιατί ήξερε ότι θα ερχόντουσαν κι οι συμμαθήτριες της Μαίρης οι Αχιλλοπουλίνες! Γέλια, φωνές και μουσικές! Ήταν η εποχή του Cha-cha- cha ....του Rock'n Roll ... του Twist και των Beatles ...Ο Μίλτον τα χόρευε όλα αλλά προτιμούσε τα Slow! Όλες οι συμμαθητριούλες τον λιμπιζόντουσαν κι εκείνος άλλο που δεν ήθελε ...Τις έβαζε στο τσεπάκι του με τα καλαμπούρια του ....

Το λεωφορείο της Αμπετείου μας συνόδευε έως το Μινταν Ελ Τεουφεκεία ....Εκεί κατεβαίναμε ο Μίλτον, ο Γιώργος ο Καρκασίνας κι εγώ, οι τρεις σωματοφύλακες ....κι από εκεί, κάθε απόγευμα αράζαμε στο καφεκοπτείο Grand Brasil ....για να χαλαρώσουμε! Ήταν το στέκι μας! Πίναμε μια παγωμένη σοκολάτα και λέγαμε τις νόκτες μας και τον πόνο μας ...

Ο Μίλτον σπούδασε στον κλασικό κλάδο ενώ ο Γιώργος, ο Κυριάκος Ασώματος κι εγώ στο πρακτικό. Όμως είχαμε κάμποσα κοινά μαθήματα και συχνά μελετούσαμε μαζί στο σπίτι μου. Η μητέρα μου αγάπησε πολύ όλους τους συμμαθητές μου αλλά ιδιαίτερα τον Μίλτον για το κεραυνοβόλο χιούμορ του ....Ως αργά την νύχτα η μανούλα, μας ετοιμάζε σάντουιτς, λεμονάδες, καφέδες και σαλάτες! Είχαμε και ως άγγελο προμηθευτή την καλή μας την Ζέναμπ που μας έφτιαχνε με τα χεράκια της φυτήρες με βούτυρο και κανέλα και μας τις σέρβιρε ζεστές! Τώρα που τα θυμάμαι μου τρέχουν τα σάλια ....! Ήταν χρόνια δύσκολα γιατί μελετούσαμε ταυτόχρονα και μεταξύ άλλων, πέντε γλώσσες! Αρχαία Ελληνικά, Νέα Ελληνικά, Αγγλικά, Γαλλικά και Αραβικά! Όποιος ήταν δυνατός στην μια γλώσσα βοηθούσε τους άλλους κι έτσι γίναμε μια γροθιά! Έτσι καταφέραμε ν' αποφοιτήσουμε με επιτυχία όλοι μας τον Ιούλιο του 1965!

Έκτοτε, ο Μίλτον έφυγε για Αθήνα όπου γράφτηκε στην ιατρική σχολή ενώ εγώ μετά από ένα χρόνο φοίτησης στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο του Καΐρου έφυγα τελικά για σπουδές στην Γαλλία το 1967 ....Για λίγο χρονικό διάστημα αλληλογραφούσαμε και θυμάμαι κάτι μακάβριες φωτογραφίες που μού' στείλε ο φιλαράκος απ' την Αθήνα με κόκκαλα και νεκροκεφαλή ...! Μας κατάπιαν οι σπουδές, εκείνος ιατρική εγώ χημεία ....

Παντρευτήκαμε κι οι δυο πολύ νέοι και πέσαμε στα πλοκάμια της βιοπάλης ....Χαθήκαμε για σαράντα χρόνια!

Τον επισκέφτηκα στο ιατρείο του στους Αμπελόκηπους το 2005! Ήταν μια συγκινητική στιγμή ! Δεν περίμενα όμως να δω αυτά που είδα εκείνη την βραδιά στο γραφείο του Δόκτορα φίλου μου ....Τριάντα επτά διπλώματα μέτρησα πάνω στους τοίχους! Τριάντα επτά μετεκπαιδεύσεις ....Ο Μίλτον που δεν ήταν στην Αμπέτιο φανατικός στις μελέτες ....είχε αλλάξει! Σπούδασε στην Ελλάδα αλλά και στη Ελβετία όπου αναγκάστηκε να μάθει Γερμανικά μέσα σε τέσσερις μήνες !!! Υπήρξε και διευθυντής του νοσοκομείου του Βόλου και τώρα ήταν στην αιχμή της επιστήμης! Μου μίλησε για Οζονοθεραπεία πράγμα που άκουγα για πρώτη φορά ....Μου έκανε θεραπείες με όζον και βλαστοκύτταρα ενώ άλλοι ιατροί ούτε καν ασχολούνταν ....Ως τις τελευταίες εβδομάδες έκανε νέες επενδύσεις ....

Ο Μίλτον, το μεγάλο πειραχτήρι διαθέτει ανοιχτό μυαλό και για τις επιστήμες και για πνευματικά θέματα και για τα γεωπολιτικά! Είχε άποψη για κάθε τομέα και χάρη στο διαδίκτυο τα είχε ψηλαφίσει.... Δεν είναι δυνατόν ο Μίλτον να γίνει βαρετός! Όσοι τον πλησίασαν θα συμφωνήσουν.

Και μη ξεχνάμε ότι είναι και μερακλής μάγειρας! Όσες φορές μας κάλεσε, την αδελφή μου κι εμένα στο σπίτι για φαγητό μας εξέπληξε! Νοικοκύρης και γενναιόδωρος!

Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα γίνει ποτέ παρελθόν ! ... Θα έχει πάντα την θέση του στο τραπέζι μας και θα μας γλυκοκοιτάζει πίσω απ' τα γυαλάκια του ....

Την τελευταία μας ωραία βραδιά την περάσαμε στον Ναυτικό Όμιλο ΕΝΟΑ στο τελευταίο Beach-Party τον Ιούλιο του 2018... Ήμουν απέναντί του στο τραπέζι του και τον έβλεπα να λάμπει και να γελάει με την παιδική του φίλη κυρία Άννα Νικολαΐδου ...Του άρεσαν η μουσική και τα τραγούδια ....

Τον είδα για τελευταία φορά τον περασμένο Οκτώβριο πριν φύγω για Γαλλία ...Τον είδα πολύ κουρασμένο και του λέω: βρε Μίλτον δεν είσαι καλά, δεν πάς να κάνεις κανένα τεστ ;;;

Στην ηλικία σου (72) θά' πρεπε να είχες πάρει σύνταξη! ....Αυτό ήταν. Με άκουσε, έκανε τα τεστ κι ακολούθησε ο Γολγοθάς του ...Στα εβδομήντα δυο του χρόνια δούλευε ακόμα παθιασμένος για την τέχνη του και τους ασθενείς του! Αυτός είναι ο Μίλτον μας ....

Και γι αυτόν τον λόγο, αγαπητοί μου φίλοι μην τον λυπάστε ...Ο Μίλτον έκανε σπουδαίο έργο ...Είχε πίστη! Μου διηγήθηκε τα θαύματα που είδε με τα μάτια του ...κι ο καλός Θεός που τον γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα μας θα τον υποδεχτεί με στοργή ... Μας αγάπησε με όλη του την δύναμη και κουράστηκε για πολλούς! Ώρα είναι να αναπαυθεί και να ασχοληθεί με την δίκη του πνευματική ανάπτυξη! Τον θάνατο τον νίκησε για όλους μας ο Χριστός! Ο Μίλτον απλώς μας προσπέρασε και μας περιμένει στην απέναντι όχθη χαμογελαστός ....

Για μένα προσωπικά παραμένει ένας χαρισματικός σύντροφος και αδελφός, αυτός που με καταλάβαινε, με στήριζε στις δύσκολες στιγμές, εκείνος που μου πρόσφερε την επιστήμη του όταν το κουρασμένο σώμα μου πονούσε ... Είναι εκείνος που μου πρόσφερε δροσιά και σκιά για να ξεποστάσω ....Ένας φίλος δάσος ....

Φίλε κι αδελφέ μου , όσο κι αν με καίει η απουσία σου , σου υπενθυμίζω ότι εσύ κι εγώ είμαστε για πάντα ενωμένοι ...Ana wenta wel zaman tawil ....

Γ'αυτούς που Έφυγαν

Χρήστος Χριστοφίδης

.....γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

“ΕΦΥΓΕ” ΚΙ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΣ.....

Ο πάντα χαμογελαστός, ευδιάθετος και προσηνής φίλος Χρήστος Χριστοφίδης (1944-2019) ξεκίνησε πρόωρα το ταξίδι του για την επουράνια Αλεξάνδρεια. Εκεί θα βρει τον πατέρα του Χαράλαμπο Χριστοφίδη, εργοδηγό για 35 χρόνια στα αλεξανδρινά εργοστάσια του Εμμ. Ζαχάρη, τη μητέρα του Καλλιόπη Ηλιάδου από την Κάσο, καθώς και τον αγαπημένο του δάσκαλο Χρήστο Μιχαηλίδη.

Από ψηλά θα αγναντεύει το Αβερώνφειο Γυμνάσιο και τις Επαγγελματικές Τεχνικές Σχολές της Σαλβαγείου όπου και φοίτησε. Από ψηλά θα κοιτά το Σύλλογο Αποφοίτων Σαλβαγείου Εμπορικής και Επαγγελματικής Σχολής Αλεξανδρείας ως Αντιπρόεδρος του Δ.Σ. στον οποίο πρόσφερε τόσα πολλά. Από ψηλά θα αντικρίζει τον πολυαγαπημένο του Σύνδεσμο Αιγυπτιακών Ελλήνων, με τα τόσα μέλη που συνεχώς ενέγραφε και ως Έφορος Εντευκτηρίου, Αντιπρόεδρος, μα και απλά ως Σύμβουλος κοπίαζε καθημερινά για την πρόδοό του, συμβάλλοντας με όλες του τις δυνάμεις στην ανάπτυξη και διάδοση του Αιγυπτιατισμού.

Και είναι αυτές οι δυνάμεις που τον εγκατέλειψαν το τελευταίο διάστημα, αλλά ως μαχητής άντεξε μέχρι το τέλος παραμένοντας ενεργός στις αιγυπτιακές επάλξεις.

Όλοι εμείς που τον ζήσαμε από κοντά, θα τον θυμόμαστε πάντοτε με περισσή αγάπη. Θα τον θυμόμαστε ως το καλό, χαμογελαστό παιδί, θα τον θυμόμαστε ως έναν Αιγυπτιώτη που πραγματικά κουβαλούσε συνεχώς στην ψυχή του την Αλεξάνδρεια της νιότης του.

[Στη φώτο ο Χρήστος μας κατά την περσινή επίσκεψη του στην πολυαγαπημένη του Αλεξάνδρεια, που έμελλε να είναι και η τελευταία...]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Ο εν Αθήναις Σύλλογος της Ελληνικής Αμπετείου Σχολής Καΐρου, ιδρυθείσης το 1860

ΔΟΥΥΛΑΙΟΥ 26, 115 21 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 6825492
e-mail: ambetios@ambetios.gr
site : www.ambetios.gr

Αθήνα, 14 Μαΐου 2019

Α.Π. 72 /2019

Μετά την είδηση του θανάτου του αγαπητού μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου του συλλόγου μας, Μίλτου Ραδόπουλου, το Διοικητικό Συμβούλιο συνεδρίασε εκτάκτως την Τρίτη, 14 Μαΐου 2019, και αποφάσισε τα ακόλουθα:

1. Να παρευρεθεί σύσσωμο το Διοικητικό Συμβούλιο στην Εξόδιο Ακολουθία.
2. Να κατατεθεί στεφάνι εκ μέρους του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.
3. Να κατατεθεί το ποσό των 100,00 € για τους σκοπούς της Κοινωνικής Πρόνοιας του Συνδέσμου Αιγυπτιατών Ελλήνων.
4. Να αποσταλεί συλλυπητήρια επιστολή στην οικογένεια του εκλιπόντος.

Ο Πρόεδρος

Μίμης Πιερής

Ο Γενικός Γραμματέας

Δημήτρης Φοινίτσης

Το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, εκφράζουν τα θερμά τους συλλυπητήρια για την απώλεια του αγαπητού μας φίλου και Α' Αντιπροέδρου του Συνδέσμου Αιγυπτιατών Ελλήνων ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗ.

Αιωνία του η μνήμη

**Ο Πρόεδρος και τα μέλη
του Διοικητικού Συμβουλίου
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ**

Για τους Αμπετειανούς Chef

ΓΙΑΟΥΡΤΟΓΛΥΚΟ

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΓΕΜΙΣΗ

- 2 γιαούρτια TOTAL (στραγγιστό)
- 400 gr ζάχαρη
- 400 gr αραβοσιτέλαιο
- 5 αβγά
- 3 βανίλιες
- 1 φακελάκι baking powder
- ½ κιλό φύλλο μπακλαβά

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΡΟΠΙ

- 500 gr ζάχαρη
- 600 gr νερό
- 1 ξυλάκι κανέλλα
- Χυμός ενός λεμονιού και λίγες φλούδες λεμονιού

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Βάζουμε όλα τα υλικά της γέμισης στο κάδο του μίξερ εκτός του φύλλου μπακλαβά και χτυπάμε με το σύρμα για 5 λεπτά για να ομογενοποιηθούν.

Σουρώνουμε τα φύλλα το ένα δίπλα στο άλλο σε ένα πυρέξ και μετά περιχύνουμε το υλικό της γέμισης ανάμεσα στις πτυχές των φύλλων. Σε προθερμασμένο φούρνο στους 180° C τοποθετούμε το πυρέξ και ψήνουμε μέχρι να ροδίσει. Όταν ψηθεί το βγάζουμε από τον φούρνο και το αφήνουμε να κρυώσει.

Σε μία κατσαρόλα βάζουμε όλα τα υλικά για το σιρόπι μέχρι να δέσει. Το αφήνουμε λίγο να χλιάνει, όχι να κρυώσει, και περιχύνουμε το γλυκό.

Καλή επιτυχία!

ΜΠΙΖΕΛΟΠΙΤΑ

ΥΛΙΚΑ

A) ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΜΑ

- 350 gr κιμά
- 3 κουταλιές της σούπας ελαιόλαδο
- 2 σκελίδες σκόρδο ψιλοκομμένο
- 1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο
- 5 κλωνάρια μαϊντανό ψιλοκομμένα (μόνο τα φύλλα)
- ½ κουταλάκι του καφέ κανέλλα
- ¼ κουταλάκι του καφέ γαρύφαλλο
- αλάτι & πιπέρι

B) ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΑΚΑ

- 500 gr ελαφρά βρασμένο Αρακά

Γ) ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΕΣΑΜΕΛ

- 3 κουταλιές της σούπας κοφτές αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- 80 gr γάλα 3% λιπαρά
- 1 αβγό
- 2 κουταλιές της σούπας τριμμένο τυρί ρεγκάτο ή προτίμησής σας
- 3 κουταλιές της σούπας μαγειρικό βούτυρο

Δ) 1 πακέτο φύλλο κρούστας

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Για τον κιμά : Τσιγαρίζουμε καλά τον κιμά με το λάδι, προσθέτουμε όλα τα υπόλοιπα υλικά μαζί, προσθέτοντας και λίγο νερό. Βράζουμε σε χαμηλή φωτιά μέχρι ο κιμάς να ψηθεί. Κατόπιν τον αδειάζουμε σε μεγάλο μπολ ή λεκάνη, καθώς σε αυτή θα προστεθούν ο βρασμένος αρακάς και η μπεσαμέλ για να ανακατευθούν όλα πολύ καλά.

Για την μπεσαμέλ : Σε κατσαρόλα λειώνουμε το βούτυρο και προσθέτουμε το αλεύρι ανακατεύοντας συνέχεια για να μην σβολιάσει. Σιγά σιγά ρίχνουμε το γάλα ανακατεύοντας συνέχεια μέχρι να πήξει και κατόπιν ρίχνουμε το αβγό συνεχίζοντας το ανακάτεμα. Προσθέτουμε το ρεγκάτο και προαιρετικά μισό κουταλάκι του γλυκού μοσχοκάρυδο αλάτι και πιπέρι.

Φύλλο κρούστας : Σε ταψί του φούρνου μας απλώνουμε 6 φύλλα κρούστας, ραντίζοντας ένα-ένα φύλλο με ελαιόλαδο, με ένα πινέλο. Αφού τοποθετηθούν, απλώνουμε το μείγμα αρακά, κιμά, μπεσαμέλ, και συνεχίζουμε προσθέτοντας κατά τον ίδιο τρόπο τα υπόλοιπα φύλλα από πάνω. Χαράζουμε την επιφάνεια σε ίσα κομμάτια, τα ραντίζουμε με νερό και τοποθετούμε το ταψί σε προθερμασμένο φούρνο στους 200° C μέχρι να χρυσίσει η επιφάνειά του.

Καλή επιτυχία!

Η Συντακτική Επιτροπή και οι Συνεργάτες του περιοδικού σας εύχονται καλό καλοκαίρι !

Έχετε κάποια παλιά φωτογραφία από τα μαθητικά σας χρόνια στην Αμπέτσιο ή τις άλλες Καϊρινές σχολές ή την ζωή σας στην Αίγυπτο ; Σκανάρετέ την και στείλτε την σε μας να την δημοσιεύσουμε !

Παραδοσιακοί Χοροί :

**Περιοχή Ίμβρος και Παράλια
Μικράς Ασίας – Χερσόνησος Ερυθραίας ***

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967

Περιοχή Ίμβρος

Αν και κατοικημένη ήδη από την εποχή του χαλκού από Πελασγούς, που σύμφωνα με τον Στράβωνα μετοίκησαν στο νησί από την Αττική, και από Αθηναίους του 6ου αιώνα π.Χ. που εγκατέστησαν εκεί αθηναϊκή κληρονομία με την ονομασία «Δήμος Αθηναίων εν Ίμβρω», όπως μας πληροφορεί ο Ηρόδοτος στο έκτο βιβλίο της «Ιστορίας» του, η Ίμβρος, το επίμηκες, ελλειψοειδές νησί του ΒΑ Αιγαίου έκτασης μόλις 279 τ. χλμ., χρωστάει το όνομά της στον θεό της Καρίας Ίμβρο. Η ονομασία της για πρώτη φορά συναντάται στις πινακίδες της Κνωσού σε γραμμική Β Δ γραφή, αλλά και στην «Ιλιάδα» του Ομήρου. Παρά τη μακραίωνη ελληνική παρουσία στο νησί, η Ίμβρος όπως και η γειτονική της Τένεδος πέρασαν με τη Συνθήκη της Λοζάννης (1923) στην Τουρκία.

Η Ίμβρος, ένα από τα νησιά των Θρακικών Σποράδων απέχει 10 ναυτικά μίλια από την Λήμνο, 12 από την Σαμοθράκη και μόλις έντεκα μίλια από το στόμιο του Ελλήσποντου, απόσταση που καθόρισε την μοίρα των κατοίκων της.

Οι κυριότεροι χοροί:

Λιμνιός ή Λιμνιός: Ο Λιμνιός είναι Συρτός χορός . Γρήγορος ανάλαφρος όπως ο Τσιμπλιάρικος με μέτρο και ακρίβεια στα βήματα. Αν ένας παραπατούσε, τότε έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλον και γινόταν "του κουτρούλ' ο γάμος" . Γιατί λέγεται Λιμνιός άγνωστο, πάντως στη Λήμνο δεν τον χορεύουν..

Κόνιαλης: Ο Κόνιαλης είναι κάρμα Συρτού και Χασάπικου . Πιασμένοι από τα χέρια όπως στο Συρτό, τα πόδια πετούν όπως το Χασάπικο, δίνουν την εντύπωση πως οι χορευτές κυνηγούν ο ένας τον άλλον. Τον χόρευαν λίγοι.

Τσιμπλιάρικος: Εδώ οι χορευτές ήταν πιασμένοι αλυσιδωτά με τα χέρια πάνω στις κοιλίες. Χορός πηδηχτός με κοντά πηδηματάκια. Όταν τον πήγαιναν μπροστά τα βήματα ήταν γοργά και ζωηρά. Τον σταματούσαν δύο τρία βήματα πατώντας τότε πάνω στο δεξί και τότε πάνω στο ζερβί πόδι. Ύστερα τον πισωγύριζαν με βήματα αργά και πάλι μπροστά με δύναμη και σβελτάδα.

Χασάπικος: Κάθε χορός έκλεινε με ένα Χασάπικο. Ήταν το φινάλε. Ύστερα από την πολύωρη κούραση οι χορευτές επιστράτευαν όσες δυνάμεις είχαν στην εφεδρεία και τις έριχναν στο Χασάπικο και τότε γινόταν το "σώσε". Χαρακτηριστικός τύπος χασάπικου στην Ίμβρο ήταν η "Κάιντα", που χορευόταν σε τρεις φράσεις. Πρώτα στον "τόπο" . Πιασμένοι από τους ώμους έκαμαν βήματα δεξιά και αριστερά χωρίς να μετακινούνται. Ύστερα το ξεκίνημα προς τα εμπρός με γρήγορα βήματα και μετά πίσω με βήματα αργά και μετρημένα, για να επανέλθουν πάλι στο "σημειωτόν" Ύστερα τον "κάθιζαν" "ανακούρκουδα" (ημικαθιστοί) πάνω στα πόδια, έλυναν τα χέρια και χτυπώντας παλαμάκια άνοιγαν και έκλειναν τα σκέλια, ώσπου κάποιος δεν τους κρατούσαν πια τα κότσια τους και κάθιζαν στον κύκλο τους. Όσοι απόμεναν, σηκώνονταν και ξανάρχιζαν.

Περιοχή Παράλια Μικράς Ασίας –Χερσόνησος Ερυθραίας

Οι ρίζες των τραγουδιών των παραλιών της Μ. Ασίας πρέπει να ανιχνευθούν στον αρχαίο Ιωνικό μουσικό τρόπο όπου πρωτο-αντήχησε η επτάχορδη κιθάρα , ο βάρβιτος πριν 2700 χρόνια.Ο ρυθμός των μικρασιάτικων τραγουδιών βρίσκεται στα χορικά μέρη τραγωδιών του Αισχύλου, Ευριπίδη και ποιήματα της Σαπφούς, Αλκαίου και Πίνδαρου. Οι μικρασιάτικοι χοροί είναι πιο κοντά στον Νεοέλληνα γιατί τα ρεμπέτικα και τα λαϊκά προέρχονται κατ' επέκταση από τη μουσική αυτή. Το ρεμπέτικο τραγούδι ήταν η μουσική έκφραση των φτωχότερων και περιθωριακών τάξεων και μετά την καταστροφή του 22 επεκτάθηκε και στις φτωχότερες τάξεις των μεγάλων αστικών κέντρων της Ελλάδας. Στους χορούς των παραλιών της Μ. Ασίας έχουμε την οικογένεια :

- 1) των συρτών, μπάλων ή συρτομπάλων,
- 2) των χασάπικων,
- 3) των καρσιλαμάδων και των ζεμπέκικων των 9 χρόνων.

Κυριότεροι χοροί :

Τι σε μέλει εσένανε: Ζευγαρωτός συρτός χορός της Σμύρνης.

Βασιλικός μυρίζει εδώ: Ζευγαρωτός συρτός από τα Αλάτσατα.

Γεωργίτσα: Εννιάσημος καρσιλαμάς της Χερσονήσου Ερυθραίας.

Άταρης: Χορός με το ομώνυμο τραγούδι στα Αλάτσατα Ερυθραίας Μικράς Ασίας, ο πιο χαρακτηριστικός χορός των Αλατσάτων, που χορεύεται σταυρωτά από τέσσερα άτομα, άντρες ή ζευγάρια. Το όνομα του χορού προέρχεται από το τσάκισμα και ίσως έχει σχέση με τούρκικες λέξεις ata(σεβασμός, αξιοσέβαστος) και atalar (οι πρόγονοι).

Αλατσατιανή: Εννιάσημος καρσιλαμάς από τα Αλάτσατα

Ολμ: Απτάλικος εννιάσημος καρσιλαμάς από τα Αλάτσατα

Γιαλό γιαλό ή Γιαντζηλαριανή: Συρτός από το Γιαντζηλάρι.

Άιντε ώπλες: Συρτός και μπάλος από την Κάτω Παναγιά.

Από τα γλυκά σου μάτια: Εννιάσημος καρσιλαμάς από το Ρειζ Ντερέ.

Ο μερακλής ο άνθρωπος: Αϊβαλιώτικο ζεϊμπέκικο, αντρικός.

Ρουμπαλιά –Γαρουφαλιά: Χασάπικο Βιθυνίας σε δίσημο ρυθμό.

* Πηγή πληροφοριών από εγκυκλοπαίδειες και διαδίκτυο

Η Καίτη Μπαραμίλη γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο (ΣΤ' Εμπορικού) το 1967.

Ενδιαφέρουσες ηλεκτρονικές διευθύνσεις

Ο φίλος Κώστας Ευφροσύνης (απόφοιτος Εμπορικού 1968) μας έστειλε τις παρακάτω πολύ ενδιαφέρουσες ηλεκτρονικές διευθύνσεις για τη Μονή Σινά:

https://www.analystsforchange.org/2017/11/blog-post_103.html

Πολύτιμα άγνωστα έγγραφα της Μονής Σινά παρουσιάζονται σε συνέδριο του ΥΠΕΞ

Πολύτιμα άγνωστα έγγραφα που χαρακτηρίζονται ως παλίμψηστα χειρόγραφα της Μονής Σινά, θα παρουσιαστούν σε Διεθνές Συνέδριο με θέμα “Η άλλη φωνή της ερήμου: Τα παλίμψηστα χειρόγραφα της Μονής Σινά, νέες τεχνολογίες ανάγνωσης, ανακάλυψη άγνωστων κειμένων, προοπτικές της έρευνας”, που οργανώνεται στο Υπουργείο Εξωτερικών.

<http://sinaipalimpsests.org/el>

Το ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΙΝΑΪΤΙΚΩΝ ΠΑΛΙΜΨΗΣΤΩΝ χρησιμοποιεί την πιο εξελιγμένη και πρωτότυπη τεχνολογία αιχμής στην πολυφασματική ψηφιοποίηση για να ανακτήσει σβησμένα κείμενα των παλιμψήστων χειρογράφων της βιβλιοθήκης της Ιεράς Μονής της Αγίας Αικατερίνης, του αρχαιότερου στον κόσμο μοναστηριού με λειτουργία. Η Ιερά Μονή κατέχει μια μοναδική και ιδιαίτερη συλλογή από περισσότερα των 160 παλιμψήστων χειρογράφων, τα σβησμένα κείμενα των οποίων περιλαμβάνουν μη μελετημένα κείμενα από τον 4ο έως τον 12ο αιώνα. Μια διαδικτυακή ψηφιακή βιβλιοθήκη, που αναπτύσσεται τώρα, θα καταστήσει τα Σιναϊτικά χειρόγραφα διαθέσιμα παγκοσμίως για έρευνα και μελέτη.

Τα Νέα Βιβλία του Νίκου Νικηταρίδη

Η Κοινωνική Ζωή των Ελλήνων της Αιγύπτου

ΤΟ 27ο ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΗΤΑΡΙΔΗ ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ !

Θέλετε να μάθετε, θέλετε να θυμηθείτε πως ζούσαν στην καθημερινότητα τους οι Αιγυπτιώτες Έλληνες ; Πού και πώς συναναστρέφονταν, πώς παντρεύονταν, πώς γιόρταζαν, πού συναντιόντουσαν, πού ψώνιζαν, πώς χόρευαν, πώς μιλούσαν, τι μουσική άκουγαν, πώς διασκέδαζαν, τι χόμπι είχαν, τι έκαναν στις εθνικές επετείους, πώς περνούσαν τα Χριστούγεννα και άλλα πολλά, πάρα πολλά ;

Προμηθευτείτε το νέο βιβλίο του Νίκου Νικηταρίδη "Η Κοινωνική Ζωή των Ελλήνων της Αιγύπτου" είτε από τη Γραμματεία του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων (υπέρ της κοινωνικής του πρόνοιας), είτε μέσω του βιβλιοπωλείου σας από τις εκδόσεις Αγγελάκη.

Προμηθευτείτε το, διαβάστε το, προωθείστε το, διαδώστε το, για να υπάρχει η δυνατότητα έκδοσης από τον συγγραφέα και άλλων βιβλίων που αφορούν την ιστορική πορεία του Αιγυπτιώτη Ελληνισμού σε όλες της τις εκφάνσεις !

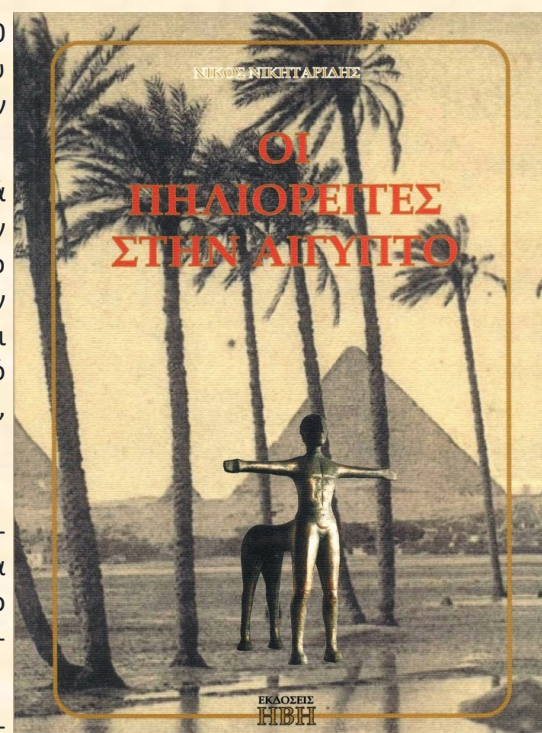
Οι Πηλιορείτες στην Αίγυπτο (από τις Βολιώτικες εκδόσεις ΗΒΗ)

Οι εκδόσεις Ήβη του Βόλου (Ηπείρου 8 & Ιάσωνος, τηλ. 24210 76424) παρουσιάζουν το 28ο πόνημα του καταξιωμένου Ιστορικού του Αιγυπτιώτη Ελληνισμού Νίκου Νικηταρίδη με τίτλο "Οι Πηλιορείτες στην Αίγυπτο".

Ένα πόνημα που δεν ενδιαφέρει μονάχα τους Πηλιορείτες, αλλά και τους φιλόστορους απανταχού, ένα πόνημα που όπως αναφέρει στον πρόλογό του ο συγγραφέας αναφέρεται με εύληπτο τρόπο τόσο στο πλήθος των Πηλιορειτών που μετανάστευσε στην Αίγυπτο, όσο και στην πλούσια και σημαντική ευεργετική τους δράση στα χωριά τους, ενώ και με το παράλληλο κτίσιμο των σπιτιών τους σ' αυτά που θύμιζαν κάτι από το Μισίρι, οδηγούν ασφαλώς τον ερευνητή να ονομάσει το Πήλιο, "Βουνό των Αιγυπτιωτών".

Αν δεν μένετε στο Βόλο όπου το βιβλίο διατίθεται στο βιβλιοπωλείο "Ήλιος" (Ηπείρου 8 & Ιάσωνος, τηλ. 24210 76424) και επιθυμείτε να το προμηθευτείτε, απλά μπορείτε να το παραγγείλετε στο βιβλιοπωλείο σας και μέσω των σελίδων του να ταξιδέψετε στο αιγυπτιώτικο πηλιορείτικο χθες.

Αξίζει να το προμηθευτείτε, όχι απλά γιατί θα πλουτίσετε τις γνώσεις σας, αλλά κυρίως γιατί θα στηρίξετε την τοπική εκδοτική δραστηριότητα και επιχειρηματικότητα.

« Το σμίξιμο μιάς διαφορετικής παρέας»

....γράφει η Ευτυχία Χαλκιά, συγγραφέας, σπουδάστρια *TabulaRasa*

Να 'μαστε πάλι στο γνωστό στέκι στη σκιά της γέρικης καστανιάς με τη μεγάλη κουφέλα, στο δάσος του Σινού, η αρκούδα η κυρά Μαρή, το λυκάκι ο Μακ, το γουρουνάκι ο Φλούφη το χελιδόνι η Μιλού και η Νάγια, η άσπρη γάτα με τα πράσινα μάτια. Σμίξαμε και σήμερα για να πούμε τις περιπέτειές μας, τις αγωνίες μας, έτσι για να παρηγορηθούμε, να νιώσουμε λίγο καλύτερα.

«Τι γίνεται κυρά Μαρή γιατί είσαι λαχανιασμένη» ρωτά το λυκάκι ο Μακ...

«Αχ, αχ τη γλύτωση κι αυτή τη φορά από τους δύο κυνηγούς που στήνουν καρτέρι εδώ και μερικές μέρες στο δάσος μας. Έμαθα από τον αρκούδο τον Μπλακ ότι θέλουν να μας παγιδεύσουν και να μας στείλουν εσώκλειστους σε ένα μικρό δάσος όπου θα μας φροντίζουν, θα μας ταΐζουν κανονικά και θα μας προσφέρουν την θαλπωρή και προστασία που δεν μπορούμε να έχουμε πάντα στο μεγάλο δάσος. Ναι, είναι αλήθεια ότι υποφέρουμε συχνά από έλλειψη καλής τροφής, κινδύνους από τα άγρια θηρία του δάσους και υπερβολικό ψύχος πριν πέσουμε στη χειμερία νάρκη. Ναι, όλα αυτά είναι σωστά αλλά εμείς θέλουμε να ζούμε ελεύθεροι έστω και με κίνδυνο και γι' αυτό θα εξακολουθούμε να παλεύουμε: ελευθερία, ελευθερία!».

«Αχ, πόσο σε καταλαβαίνω καλή μου αρκούδα», είπε το λυκάκι ο Μακ και συνέχισε με τα δικά του παθήματα. «Ο βοσκός με τα πρόβατα προσπάθησε να με εγκλωβίσει με ένα δίχτυ χωρίς να έχω κάνει τίποτα κακό στο κοπάδι του, ούτε έχω πλησιάσει τα πρόβατά του αλλά αυτός προσπαθεί επίμονα να μου κάνει κακό, γιατί, γιατί...».

«Έχεις δίκιο αγαπητό μου λυκάκι», είπε ο Φλούφη το γουρουνάκι κι άρχισε να εξιστορεί την περιπέτειά του. «Λοιπόν εγώ μετά από μια μεγάλη πλημμύρα έχασα την αγαπημένη μανούλα μου και τα τρία αδέρφια μου. Τριγυρνούσα μόνος και πεινασμένος έξω από μια πέτρινη καλύβα ώσπου με βρήκαν οι ιδιοκτήτες της – μια γιαγιά με το γιό και τον εγγονό της και μου πρόσφεραν στέγη και φαγητό στο χωράφι τους. Εκεί απέκτησα ένα φίλο, τον επτάχρονο Κυλιάν που με φρόντιζε με αγάπη. Μόλις γύριζε από το σχολείο του διπλανού χωριού πετούσε τη τσάντα του στη κουζίνα κι ερχόταν να παίξουμε λίγο μαζί. Τσαλαβουτούσε μαζί μου στα λασπόνερα, με χαίδευε, με τάιζε καρπουζόφλουδες και μετά έφευγε ξεκαρδισμένος στα γέλια να πάει στη γιαγιά του που φώναζε από την κουζίνα. Όμως, ένα πρωινό έρχεται έντρομος ο Κυλιάν στο αχυρένιο σπιτάκι μου και μου ανακοινώνει τα κακά νέα που είχε ακούσει από τη γιαγιά του. Η οικογένεια προγραμματίζε να με προσφέρει με πατάτες στο φούρνο στο πανηγύρι του χωριού που θα γινόταν σε λίγες μέρες... Ο καλός μου Κυλιάν με βοήθησε να δραπετεύσω από το αχυρένιο σπιτάκι μου. Ακόμα θυμάμαι τη θλιμμένη φατσούλα του και τα δάκρυα που έτρεχαν από τα ματάκια του. Έκλαιγα κι εγώ κι αναρωτιόμουν, γιατί τέτοια αδικία! Αχ πόσο τυχερός και ασφαλής νιώθω τώρα σε αυτή τη διαφορετική παρέα... Όλοι μαζί μπορούμε να τα καταφέρουμε και να επιβιώσουμε φιλαράκια μου».

«Ναι ναι, έτσι είναι», είπε η χελιδόνα η Μιλού και πρόσθεσε : «Κι εγώ φιλαράκια στάθηκα τυχερή. Είχα φτιάξει τη φωλιά μου στη γωνιά μιας οροφής στο μικρό οινοποιείο και χάνι λίγο πιο κάτω. Εκεί γεννούσα τα χελιδονάκια

μου, εκεί τα τάζα κι ήμουν ευτυχισμένη. Όμως μια μέρα, ένας μεθυσμένος πελάτης του οινοποιείου που δεν του άρεσε το θέαμα προσπάθησε με ένα κοντάρι να καταστρέψει τη φωλίτσα μου. Ευτυχώς δεν πρόλαβε διότι όρμησαν τα παιδιά του ιδιοκτήτη, πήραν το κοντάρι κι έδιωξαν τον κακό άνθρωπο. Πόσο πόνεσα, πόσο τρόμαξα κι έψαχνα κάπου να πω τον πόνο μου. Είμαι πολύ ευτυχισμένη που σας συνάντησα και τα λέμε...

Η σειρά σου τώρα ομορφούλα «Νάγια, τι έπαθες εσύ ;»

«Αχ αχ φιλαράκια. Μια χαρά ήμουν κι εγώ παρέα με το λυκόσκυλο τον Μάγκα στη φάρμα του Μάλκομ. Γάτα και σκύλος ήμασταν μονιασμένοι και χαιρόμασταν την αγάπη και φροντίδα του αφεντικού μας Μάλκομ. Αλωνίζαμε στο κτήμα όλη μέρα και το βράδυ κοιμόμασταν στα ξύλινα σπιτάκια μας.

Μια βροχερή νύχτα, με αστραπές βροντές και αέρα, ένιωσα κάτι να προσπαθεί να με τραβήξει από το σπιτάκι μου. Με τρόμο αναγνώρισα την άγρια αλεπού της περιοχής. Ευτυχώς ο Μάγκας ξύπνησε άρχισε να γαυγίζει άγρια και η αλεπού απομακρύνθηκε. Έτσι σώθηκα και το χρωστάω στο Μάγκα το αγαπημένο λυκόσκυλο. Χαίρομαι που σας συνάντησα στις βόλτες μου έξω από τη φάρμα και σύντομα θα σας φέρω και τον Μάγκα, να τα λέμε όλοι παρέα...».

«Ωραία, ωραία», αναφωνήσαμε όλοι. «Θέλουμε να μεγαλώνει η παρέα, να λέμε τα νέα μας, τις αγωνίες, τους φόβους μας. Βάλσαμο η καλή συντροφιά».

Η Έφη Χαλκιά-Μαλαχία μαθήτευσε στην Μελαχροίνειο και στην Αχιλλοπούλειο Σχολή από όπου αποφοίτησε το 1962. Οι συμμαθήτριές της την θυμούνται σαν σημαιοφόρο και στα δύο σχολεία. Κατείχε διευθυντικές θέσεις σε Ελληνοφινλανδικές εταιρίες από το 1967 έως το 2004. Είναι μητέρα της Κέλλυς και της Σόφης και ευτυχισμένη γιαγιά της Ναταλίας, του Κωνσταντίνου, της Κωνσταντίννας και του Μάρκου. Τα ενδιαφέροντά της είναι τα ταξίδια, ο χορός, η συγγραφή και ο διαλογισμός.

Πολιτιστικές Εκδηλώσεις του Συλλόγου

Κλιματικές Αλλαγές στην Ανατολική Μεσόγειο Ομιλία του Ακαδημαϊκού κ. Χρήστου Ζερεφού

...γράφει η Μαρία Μιχαηλίδου

Σύμβουλος Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων

Την Κυριακή 14 Απριλίου στο εντευκτήριο του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων παρακολουθήσαμε την ενδιαφέρουσα ομιλία του Ακαδημαϊκού κ. Χρήστου Ζερεφού με θέμα «Κλιματικές αλλαγές στην Ανατολική Μεσόγειο». Η εκδήλωση έγινε σε συνεργασία με τον Σύλλογο Αμπετείου Σχολής. Είναι πράγματι εντυπωσιακά τα αποτελέσματα των επιστημονικών ερευνών, χάρης στα οποία έχουμε τεκμήρια για την ύπαρξη ανθρώπινης ζωής στον πλανήτη μας από το 350,000 π.Χ. Μάθαμε για την προσφορά του Αριστοτέλη που συγκέντρωσε και δημοσίευσε όλες τις παρατηρήσεις και γνώσεις της εποχής στα «Μετεωρολογικά» που αποτέλεσαν το πρότυπο διδακτικό βιβλίο της Μετεωρολογίας. Μας μίλησε για το Νειλόμετρο που χρησίμευε στη μέτρηση της στάθμης του Νείλου για να προβλέψουν τις πλημμύρες αλλά και την φορολόγηση των καλλιεργειών. Είναι γεγονός κατέληξε ότι οι ανθρωπογενείς επιδράσεις έχουν επηρεάσει τις κλιματολογικές συνθήκες, ιδιαίτερα τα τελευταία 100 χρόνια. Η ενημέρωση και ευαισθητοποίηση της κοινωνίας είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία!

Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων κ. Μιχαηλίδης ευχαρίστησε τον κ. Ζερεφό με την απονομή αναμνηστικού διπλώματος και ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής κ. Πιερής με αναμνηστική πλακέτα του σήματος της Αμπετείου Σχολής.

Όποιος θα ήθελε να δει την εκδήλωση μπορεί να μπει στο διαδίκτυο στην παρακάτω διεύθυνση:

https://www.youtube.com/watch?v=5t_TKiZZUoE&fbclid=IwAR2r98_WmHi6Rj73_G7ohlwvBBcRClwO-KnSt-Bu1LpveqQhiQuuSsjDvQk

Προγραμματισμός Εκδηλώσεων Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

για την περίοδο Σεπτεμβρίου — Δεκεμβρίου 2019

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, Δευτέρα 30. Τόπος Σ.Α.Ε. Προσέλευση 18:15 έναρξη 19:00. Κοινή πολιτιστική εκδήλωση Σ.Α.Ε. και Σ.Α.Σ. Διάλεξη με θέμα : “ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΙ για όλες της ηλικίες “ από τον διακεκριμένο Καθηγητή παιδιατρικής, Dr Δημήτρη Καφετζή.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, Κυριακή 6. Μονοήμερη εκδρομή στην “ Στυμφαλία Λίμνη “, επίσκεψη στο “ Μουσείο Περιβάλλοντος Στυμφαλίας “, στην Ιερά Μονή Αγ. Γεωργίου στο Φενεό και γύρος της Λίμνης. Κατόπιν φαγητό σε ταβέρνα.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, Δευτέρα 11. Τόπος Σ.Α.Ε. Προσέλευση 18:15 έναρξη 19:00. Κοινή πολιτιστική εκδήλωση Σ.Α.Ε. και Σ.Α.Σ. Διάλεξη με θέμα : “ Η Σφίγγα του Καΐρου και η Σφίγγα της Ελλάδος.“ Κατόπιν, κοντσέρτο για πιάνο από τον διακεκριμένο μουσικό **Georges Delphis** (για τους Αμπετειανούς Λάκης Κουσανέλλος).

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Τετάρτη 18. Τόπος Σ.Α.Ε. Προσέλευση 19:00. Συνεστίαση μελών και φίλων του Συλλόγου μας για ανταλλαγές ευχών για τις επερχόμενες εορτές Χριστουγέννων και Νέου Έτους.

ΠΡΟΣΟΧΗ. Οι ως άνω εκδηλώσεις μας ενδέχεται εκτάκτως να τροποποιηθούν, αλλά πρωτίστως θα σας κοινοποιηθούν.